Ч. 132 (14.675). Львів, пятниця 18. червня 1937 Opłata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LVIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
" Банку Чеських Леґіон. Праґа „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно . . . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 "
Піврічно . . . . . . 30.00 "
Річно . . . . 60.00 "
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч., У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 сот.

Відкликані вписи до паралельки в Тернополі.

Кураторія Львівської Шкільної Округи доручила дирекції третьої польської державної гімназії (давніше реальної школи) в Тернополі розписати вписи до першої кляси, як паралельки з українською мовою навчання гімназії нового типу, при чому відобрано рівночасно право прилюдности на рік 1937/38 місцевій коедукаційній гімназії Рідної Школи нового типу. Цілу цю справу мав перевести сам куратор п. Ґадомський, [illegible] що домагається реактивування розвязаної в 1930. р. української державної гімназії в Тернополі, [illegible] у формі українських паралельок при польській державній гімназії. Був він послідовно противний тому, щоб у Тернополі повстала самостійна державна загальноосвітня гімназія з українською мовою навчання і то в місці, де істнує пять державних польських гімназій. [illegible] говорили представникам Української Парляментарної Репрезентації в міністерстві віроісповідань та освіти.

Як відомо, минулого року п. Ґадомський був на місці в Тернополі і конферував при цій нагоді з відпоручниками виділу місцевого Кружка Рідної Школи, як концесіонарем гімназії, після чого дав доручення дирекції третьої польської державної гімназії в Тернополі розписати і перевести вписи до трьох кляс (від I. до III. включно) паралельних з українською мовою навчання. Оголошено вписи та зголосився тільки один кандидат, тому вписи відкликано.

Подібна історія повторилась і цього року. Відповідний зазив оголосила дирекція III. державної гімназії у місцевому тижневику „Ґлос Польскі", але і цей зазив нічого не поміг. Зголосилося тепер тільки двох кандидатів до I. кляси і тому Кураторія і в цьому році мусіла відкликати вписи. Отже української паралельки при згаданій гімназії не буде.

Бунти на воєнному кораблі

ЧЕРВОНОЇ ФЛЬОТИ

Як подає „Пті Парізієн", залога червоного торпедовця „Сіскар", який привіз стокількадесятьох утікачів з Більбао до французької пристані Ля Рошель, збунтувалися — старшини мусіли висісти на беріг. Коли до Рошель приплив французький торпедовець „Одасіе", „Сіскар" звернув на нього гарматні дула.

Збунтовані моряки не хотіли випустити на беріг утікачів. Щойно після інтервенції представника французької влади вони висадили на беріг спершу самих нездатних до військової служби, опісля й інших, затримуючи лиш одного кревного члена баскійського уряду, якого буцімто ґен. Франко хоче затримати як заручника.

Баски ще бороняться в деяких дільницях Більбао.

До Мадриду наспіли вістки, що баскійські війська ще бороняться у північних і західних дільницях міста; говорять там, що баски перевели успішний протинаступ на північний захід, здовж морського берега. Під Санта Маріна і Сан Рок червоні відступили, не зважаючи на завзятий національний наступ. Баскійська армія має 50.000 війська (?) і рішена боронитись до останньої каплі крови.

КЕЙПО ДЕ ЛЛЯНО ДОРАДЖУЄ ТЕРПЕЛИВІСТЬ.

У своїй вчорашній промові Кейпо де Лляно звернувся до „нетерпеливих", які не можуть дочекатися остаточного упадку Більбао. Він пояснює, що національні війська дуже багато часу зуживають на очищування терену. Щодо упадку Більбао нема вже ніякого сумніву. Національні війська стоять уже на передмістях і можуть кожночасно заняти решту міста, як лише дістануть приказ.

НАЦІОНАЛЬНІ ВІЙСЬКА ЙДУТЬ ВПЕРЕД.

„Радіо Рекетес" подає, що національні кольони заняли на фронті Пленсія місцевости Альборцас і Ляс Аренас, де червоні перед відступом спалили церкву. Хоча астурійці знищили всі шляхи до Більбао, за вчорашній день національні війська посунулись на тому відтинку на 12 км. вперед. На відтинку Ґальдакано національні війська заняли Сан Міґуель де Бавайн та пішли вперед на південь від Більбао.

З вязниць у Більбао втікло чимало вязнів, які разом з іншими утікачами схоронилися на бік національних військ.

Кейпо де Лляно повідомив, що національні війська заняли місцевости: Менґоля, Сан Рок, Мохіяс, Леґона, Ляррета, Арріґоріяґа й ін. На південному відтинку у полон попало 1.700 червоних.

На фронті Гуески відбито наступ червоних на відтинку Аерде.

Sygn. VI 1 Pr. 121/37. — Wyciąg z protokółu wspólnego. — Sąd Okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w składzie Wiceprz. S. O. Ł. Malicki, Sędziowie: S. O. J. Niementowski i Dr. J. Locker, w sprawie konfiskaty Nr. 123 czasopisma pt. „Diło" z daty Lwów, dnia 6 czerwca 1937 r. do Sygn. VI. 1 Pr. 121/37 na posiedzeniu niejawnem w dniu 11 czerwca 1937 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu Okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 6 czerwca 1937 przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Diło" Nr. 123 z daty Lwów, dnia 6 czerwca 1937 zawierającego w artykule pt. „Parcelacja i duszeхwatstwo" a) w ustępie od słów „Tut ślid" do słów „Istnujuczoho stanu", b) w ustępie od słów „Chocz tut" do słów „nema zowsim", c) w ustępie od między słowami „polśkych" a słowami „hromadśkych czynnykiw", d) w ustępie od słów „U parcelacyjnomu" do słów „cinu holiwkoju", e) w ustępie między słowami „czasto ti" a słowami „czynnyky", f) w ustępie między słowami „u harmonii" i za słowem „hromadśkymy" znamiona występku z art. 170. k. k. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl §. 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w §. 21 ust. druk. z 17/12 1862 Dzpp. Nr. 6 ex. 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 złotych. — Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu tendencyjne szerzenie fałszywych wiadomości o rzekomej akcji kolonizacyjnej na ziemiach Małopolski Wschodniej, co może wywołać niepokój publiczny. Według §§. 36 i 37 ust. pras jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. — Przewodniczący: Malicki w. r. Protokólant: Mr. M. Barabolak w. r. Za zgodność: Kierownik Sekretariatu: (підпис нечиткий).

—o—

Нова книжка Бібліотеки „Діла":

САЛЬВАТОРЕ ФАРІНА:

ЛЮБОВ ОПОВИТА БРЕХНЕЮ

повість.

Матільде Серао: „Покинена", опов. у перекладі М. Островерхи. — Антоніо Фоґацаро: „Недокінчені ідиллї; Едмондо де Аміціс: „Зустріч" у перекладі П. Карманського. **Ціна 2. зол. Порто 30 с.**

Фінал боротьби за два слова.

Варшава, 16. червня 1937.

Боротьба за два слова, про яку ми писали в 120. ч. „Діла", покінчилася... їх скресленням". Сьогоднішній сойм ухвалив закон про „Фундуш Культури Народовей" ім. Й. Пілсудського без сакраментальної статті, в якій були слова, що фонд для виповнення своїх завдань буде брати під увагу культурні потреби „інших народів, які входять у склад Річипосполитої".

Не будемо подрібно пригадувати ще раз усіх подробиць, які боротьба за ці два слова мала. Вона розігралась аж на шести законодатних етапах: дві соймові комісії, одна сенатська й одно пленум сойму було за їх збереженням, одно пленум сенату і сьогоднішне пленум сойму — проти. Законодатний шлях покінчений, закон увійде в життя з днем оголошення.

Зате варто спинитися кількома словами над ходом сьогоднішнього засідання. З хвилиною, коли після промови референтки, п. Пелчинської, маршал сойму сказав „до слова ніхто не зголосився", здавалося, що „два слова" переможуть. Однак у туж мить попросив слова ґенерал Желіговський. Сенс його промови: не є він проти меншин славянських, зате є проти того, щоб „Ф. К. Народовей" піддержував культуру жидівську. Польща не має великої меншиневої політики, як атракції для славянських народів, не має теж і політики у відношенні до жидів. Ці останні мусять Польщу покинути в інтересі власнім і польськім. Тому пропонує скреслити статтю, де мова взагалі про меншини... До голосу записався з місця українець і жид. Пос. В. Кузьмович іменем УПР заявився проти внеску ґен. Желіговського зі засадничих причин: льоґічно — ухвала цього внеску буде прецеденсом для ухвали зміни конституції Польщі: адже „інші народности" в законі про „Фундуш Культури Народовей"! — це те саме, що слово „вшисткіх" у першій статті цієї конституції, де сказано, що польська держава є спільним добром усіх громадян. Виступив теж пос. Зомерштайн, який запротестував проти поділу меншин на дві кляси, упривілеєні славянські і поза законом — жидівську.

За відкиненням поправки сенату, себто за збереженням статті закону зі сакраментальними словами „інші народи", голосувало 58 послів, проти 70. Цікаве, що за перекресленням змоги користати українцям з фонду, себто з установи, яка матеріяльно опреться на податки, голосували й деякі (не всі!) східногалицькі польські посли, отже посли, вибрані українськими голосами...

Було би наївністю застановлятися поважно над аргументами, що їх видвигали польські промовці для узасаднення свого становища. Ані те, що, мовляв, воля пок. марш. Пілсудського була така, щоб фонд опікувався культурою польською, ані те, що культурою меншин займається і без

того міністерство освіти, ані врешті те, що поляки мають право з міліярдового буджету кинути міліончик на свою власну культуру — не є істотною рацією, чому сенатська і соймова більшість перекреслила право меншин до Фонду. Слова ген. Желіговського (врештою людини дуже чесної, але політично незорієнтованої і в цьому випадку орудя інших рук) були так само пустою деклямацією, як і слова б. премієра Я. Єнджеєвича в сенаті, що високий протекторат (Президента Річипосполитої, обох маршалів: сойму і сенату та премієра) над Фондом буде гарантією справедливого розділу засобів Фонду. Це деклямація, яка тільки закриває серпанком менше або більше зручної фрази — правду. А саме цю правду, що польські націоналісти підняли вітрила і ведуть польський державний корабель у напрямі національного тоталізму. Безперечно, дискусія і рішення про тотальність польської культури — це лише вступ, за яким підуть дальші важніші і більш далекосяжні державні акти, що їх метою буде витворити національну однородність держави. Ці перші вітри у тотальні вітрила для нас може покищо не дуже шкідливі. Бо напір вітрів бе покищо у жидівські скелі. Та проте ясно, що він розбиватиме потім інші, які ще залишаться. Зате не може для нас бути байдужим те, що закони політики не знають виїмків. Коли знають, то лиш такі, які їх підтверджують. Реверанс ген. Желіговського у бік славянських меншин — це саме той виїмок, який підтверджує льогіку розвитку сьогоднішньої польської політичної дійсности. Її треба бачити такою, якою вона є. Не можна датися вколисувати принадливим словам про великі цілі братніх славянських народів. Бо в тих великих цілях передбачена для українського народу маленька роля: бути німою, хоч твердою відбивною для сусідів.

Референтка закону, п. Пелчинська для піддержання тези про потребу „постійного перемиря з братніми народами, які замешкують Польщу" і хотять з нею розбудовувати західну культуру, покликалася на бл. п. Голувка. „Вірю, казала, що той сойм, в якім живе дух бл. п. Т. Голувка, буде голосувати проти поправки сенату". Духа бл. п. Голувка прогнав зі сойму найближчий товариш „кресової" посолки з Вильна п. Пелчинської, посол (теж з Вильна) генерал Желіговський. „Не кличте мого імени надаремне" — скаже зі засвітів дух бл. п. Голувка після голосування. Але те саме повинен сказати ще хтось: дух того, чиїм іменем охрещено „Фундуш Культури Народовей". Дух творця походу на Київ...

В. К.

Українське студентство на міжнародньому форумі.

Праця українського студентства на міжнародній арені та його пляни на майбутнє.

Центральний Союз Українського Студентства (ЦеСУС), який обєднує під цю пору 34 студ. організацій з краю і еміграції (европейської, американської, та азійської) здобув рівнорядне місце серед міжнародніх студентських організацій державних народів. У своїй діяльноти ЦеСУС кладе головний натиск на закордонний терен, заступаючи українське студентство перед міжнародніми студентськими чинниками, пропагуючи українську визвольну справу серед інших народів. У тому напрямі ЦеСУС веде працю в двох площинах. Перше: він як цілість працює в міжнародніх студентських організаціях, а саме: СІЕ (Міжнародн. Студ. Ліга для перебудови Европи) та ін. Друге: обєднані в ЦеСУС-і товариства працюють у поодиноких державах та при поодиноких національних студентських союзах. З одного боку ЦеСУС бере участь у всіх міжнародніх студ. зїздах та імпрезах нарівні з державними націями, що дає великі пропагандивні можливости. В останній каденції ЦеСУС приняв участь у трьох конгресах СІЕ, в одному ІСС, в одному ІСЛ, у двох міжнародніх виставах студ. преси і в міжнар. виставі студентського мистецтва і культури (Неаполь 2—9. квітня ц. р., куди ЦеСУС вислав 150 творів молодих українських мистців). Дотепер не використано ще міжнародніх студ. спортових ігрищ, які відбуваються що два роки. Великий успіх мали би теж вистави українського народнього мистецтва, народні пісні і танці, але ЦеСУС не має до цього матеріяльних засобів.

З другого боку в поодиноких державах ЦеСУС має своїх заступників, приділених до поодиноких національних центральних студ. союзів; вони працюють в першу чергу над культурним зближенням: улаштовують при помочі місцевої української студ. організації реферати, концерти, вечірки тощо; особисті знайомства і зустрічі в такій праці відограють теж не малу ролю. ЦеСУС має своїх заступників у Римі, Берліні, Парижі, Брюселі, Відні, Празі, Загребі, Ковні, Софії, Харбіні, Ню Йорку та Едмонтоні.

Завдання й можливости праці серед чужинецької молоді на закордонному терені великі. Кожну нагоду можна використати, скапіталізувати й тим робом закріпити українську справу у свідомости людей, що може незадовго будуть мати вплив на ріжні великі міжнародні події. Найбільшою перешкодою в тій праці є недостача матеріяльних засобів. Одним зі засобів, без яких годі обійтись у праці серед чужинців, це література про Україну в чужих мовах. Її з нас взагалі обмаль. Видання ЦеСУС-а вичерпалися, а нових нема за що видавати. До недавнього часу ЦеСУС видавав інформативний бюлетин в англійській і французькій мові, тепер прийшлось припинити. Наказом хвилини було б відчинити ЦеСУСові відповідну репрезентативну канцелярію в якомусь европейському осередку та дальше продовжувати видання бюлетину.

Фінансові справи — це найболючіша сторінка життя та діяльности ЦеСУСа. Кошти всієї роботи покриває він виключно членськими вкладками, студентських товариств. Доки студентські організації (головно на еміграції) були численніші та фінансово сильніші — ЦеСУС не мав великих матеріяльних труднощів у праці на міжнародньому полі. Але організоване студентське життя в краю руйнується, а студентські організації на еміграції маліють, тому й фінансовий стан ЦеСУСа стає майже катастрофальний. Видатки великі: вистарчить згадати високі членські вкладки до міжнародніх студ. централь, участь у зїздах, кореспонденція, видання і т. п.

Цього року відбудеться в літі низка міжнародніх студентських імпрез. Українське зорганізоване студентство, що добуло собі вже відоме місце у міжнародньому студентському житті, від літ присвячує пильну увагу саме таким офіціяльним, публичним маніфестаціям, які не лише дають найкращу нагоду бути у безпосередньому контакті з ріжними провідними студентськими чинниками, але є теж дуже добрим полем для пропаганди української визвольної справи. Це тим важливіше, що під цю пору це, нажаль, єдине офіційне міжнародне форум, де українці можуть виступати під власним іменем і прапором. ЦеСУС рішив вислати свої делегації на конгрес СІЕ, що відбудеться 7—19. серпня в Парижі та на конгрес ІСС., що відбудеться 23. липня — 7. серпня у Ніцці. Крім того в днях 21—29. серпня ц. р. СІЕ влаштовує в Парижі міжнародні студентські спортові літні ігрища. Туди ЦеСУС задумує вперше вислати дружину копаного мяча, зложену з українських студентів з Праги.

ЄВГЕН ГЕЛТОЙ. 6

СПАДЩИНА.

Але ми ще й самі не знали, як стоїть справа, поки у це не вмішався і стрийко Бенні. Одного дополудня, коли доктор сидів з Лілі біля фортепіяну, стрийко Бенні так сказав: — Знаєш добре, мій хлопче, що ти найближчий мому серцю, тобі найбільше довіряю, тому також відкриваю тобі першому те, що вже від якогось часу хвилює мене. Як тобі подобається доктор Морріс?

Цього питання я не очікував, тому теж моя відповідь нагадувала загикування: — Не знаю, стрийку Бенні,... щоб щиро сказати...

— Щоб ти щиро сказав, що?

— Не дуже подобається мені. Чому не вмів би я сказати, можливо — тому, що я несправедливий...

— А інші? Твоя мамуся, Петро?

— Думаю, що й вони такого переконання, як і я.

Стрийко Бенні витріщив на мене очі.

— А що Лілі? — запитався мене майже зі страхом.

— Коли знаю, то Лілі не є виїмком.

— Шкода — пробурмотів стрийко Бенні — справді шкода. Що думаєш, яку відповідь дістав би доктор, коли б попросив руку царівни?

— На це я не вмію віповісти.

Стрийко Бенні коротко суперечався зі мною, але потім признав мені слушність. Найкраще буде, коли запитаємось про це саму Лілі.

— Ну, нехай! Отже запитаємось Лілі. Якось ця справа мусить поладнатися, тому подумаймо що треба зробити.

Я завязався вислідити цю справу і тому я запитав: — Ви, стрийку, тішились би з цього шлюбу?

Хвилину начеб роздумував, а потім трохи вагаючись відповів: — Ну, нехай!

— Чому?

— Чому? Чому? — повторяв стрийко дивлячись на мене допитливо, начеб хотів дійти до причини моєї цікавости. Іспит мабуть удався для мене корисно, бо тепер бистро рішившись, сказав: — Буду з тобою щирий. Коли здійсниться цей шлюб, спаде мені з грудей величезний камінь. Булоб це найпростіше і найгладше вирівнання дуже замотаної неприємної справи.

— Чи ви знаєте доктора Морріса як людину, якій можна спокійно довірити долю молодої дівчини?

— Доктор Морріс не гірший ніж інші. Допускаю, що він не гусарський старшина, про якого снять молоді дівчата... Але я, я був гусарським старшиною і що з того маю? Доктор Морріс багато світа побачив, багато витерпів, це людина вихована, мужніх чеснот, а одночасно і хиб. Але головно, що він багатий, дуже багатий, міліонер як і я...

— А чи в його минувшині нема нічого підозрілого?

Я висказав це страшне питання, бо воно натякало і на минувшину стрийка Бенні. Але він двозначно усміхнувся і байдуже стягнувши раменами сказав: — Чи в його минувшині нема нічого підозрілого? А що властиво підозріле? В Европі багато діл уважають підозрілими, а в Америці та Африці це законне. Можливо ти назвеш підозрілим те, що доктор Морріс за діямант, який має ціну півміліона корон, привітливому кафрові дав всього сто лібер та виношений циліндер? Онолі в Арізоні, де, мовляв, мало діямантів, в дійсности є їх саме стільки, що і в полудневій Африці, копало шестеро загартованих мужів на покиненім діямантовім полі. Постановили, що те, що знайдуть, буде всім спільне. Один з них знайшов чудовий діямант і чесно віддав його до спільної скарбниці. Останні подивились один на одного і цим поглядом виявили, що такий малий діямант трохи за малий на шість осіб. І вмить було їх тільки пять, бо чесного знахідника застрілили. Потім самі почали битись. І скоріше, ніж доктор Морріс і я, що дивилися на цю подію сховані за кущем, прийшли на кріваву сцену, вже тільки троє людей билось за діямант. Ми кинулись на цих забіяків, перемогли їх, повязали і чотири милі їхали з ними, щоб передати їх поліції. Чи і це підозріле, що ми залишили собі той діямант замісць того, щоб ми віддали його шерифові, в руках якого напевно пропав би?

Я на це ані слова. Оповідання стрийка відкрило передомною пропасть. Кілько злочинів, кілько крови на цих діямантах находиться! Навіть волосся встало мені на голові при думці, що ми колись маємо дістати ці камені в спадщину!

— На такі речі не сміємо сентиментально дивитись — сказав стрийко, начеб відгадав мої думки. — Військо є військо! Байдуже, чи бореться за кусник землі два народи чи за діямант двоє людей.

Я знову ані звука. Але за хвилинку зацікавився: — А яка це замотана, неприємна справа, яку передтим ви згадали?

Стрийко зморщив чоло, але я від свого не відступив. — Перед хвилиною ви казали, що цей шлюб був би найпростішою розвязкою якоїсь справи. Якої?

(Далі буде).

Ще один

большевицький достойник відібрав собі життя.

Голова центрального виконного комітету совітської Білоруси Черяков відібрав собі вчора (в середу) життя. Офіційні джерела твердять, що причини самогубства були особистого й родинного характеру. (ПАТ.)

НАСЛІДНИК ГАМАРНІКА.

Армійського комісаря II. ранги Смірнова заіменували начальником політичної управи червоної армії на місце Гамарніка. (АТЕ.)

„КОЖНИЙ МУСИТЬ БУТИ ЧЕКІСТОМ“.

На вічах, що відбулися після присуду на 8 генералів, лунали часто такі заклики: „Кожний партійний і безпартійний большевик мусить бути чекістом і мусить помагати наркомові внутрішніх справ (теперішня назва для ГПУ) виловлювати рештки шкідників і наємників фашизму“. Говорять, що тепер до московських урядів напливають маси денунціяцій на „зрадників“. (АТЕ.)

ІРЛЯНДСЬКА БРИГАДА ПОКИНЕ ЕСПАНІЮ.

Найближчого тижня відчалить з Ліссабони ірляндська бригада, що бореться в національних рядах. До неї належить 670 добровольців.

НЕБУВАЛІ ЗМАГАННЯ.

Головна Управа Рідної Школи проголошує **змагання Кружків РШ. у приєднанні нових членів Рідній Школі.** Змагання тревають у червні й липні 1937. р. Як винагороду за добрий осяг змагань установляє Головна Управа РШ. **сім (7) комплетів нових бібліотек з добірних книжок.** Одна бібліотека загальної вартости 100 зол., 1 ча 50 зол. і 5 по 20 зол.

УМОВИНИ ЗМАГАНЬ.

1. Участь у змаганнях може і навіть повинен брати кожний Кружок РШ. (сільський, чи міський).

2. Приєднаних нових членів треба списати у двох примірниках читким письмом на приписаних друках і переслати в часі змагань (себто найдальше до кінця липня 1937) до Головної Управи РШ. через Повітовий Союз Кружків РШ. чи Повітовий Кружок РШ., який має списки провірити. Друків можна зажадати або в повітовій рідношкільній організації, або просто в Гол. Управі.

3. Приймати у члени можна тільки зі своєї місцевости і тільки таких громадян, що безспірно визнають національний світогляд.

4. Принятття членів має Старшина дотичного Кружка РШ. вписати у свій протокол засідань.

5. Неповнолітні члени (14—18 літ) мають виказатися дозволом батьків чи опікунів. Ці дозволи вписати у протокол засідань і найкраще побрати від члена письмену заяву, потверджену одним з батьків чи опікуном.

6. При цих змаганнях не входять у рахубу давніше вписані члени.

7. Списи дотеперішніх членів мають бути впорядковані. Якщо вони ще невпорядковані, то списати й зазначити окремо давніх членів та окремо нових. При давніх членах конечно зазначувати дату затвердження Головною Управою РШ.

8. Кожний новоприйнятий член має зложити членську вкладку до кінця адм. року, отже до 31. серпня 1937. Дорослі члени мають зложити по 50 сот., неповнолітні (доріст) по 25 сот. Цим разом буде та квота почислена за повну вкладку.

9. Згідно з рішенням останнього Заг. Зїзду РШ. половина першої вплаченої вкладки припадає в цілості до розпорядження Головної Управи РШ. Тому враз зі списом членів перешлють Кружки РШ. до Гол. Управи РШ. чеком заінкасовану готівку. На чеку написати: а) половина чл. вкладки за ..... повнолітніх членів, б) половина чл. вкладки за ..... доріст.

10. Тільки ті Кружки РШ. можуть рахувати на бібліотеку, що виповнять усі подані тут умовини в повній основі.

11. Не треба рахуватися з тим, що може котрийсь з Кружків РШ. буде мати невелике число нових членів, бо інші можуть мати ще менше.

Для тих громадян, що їх Старшина Кружка РШ. з найбільшим числом нових членів викаже як таких, що головно їх заслугою придбав Кружок РШ. нагороджене число нових членів, вишле Гол. Управа РШ. артистично виконану похвальну грамоту, яка надається до прикраси найпочеснішого місця у вітальній кімнаті.

В цих змаганнях повинні взяти участь безумовно всі Кружки РШ., не саме тому, щоби здобути нагороду, але щоби скріпити наше Товариство, щоб виявити в цьому ділі свою добру волю й розуміння тієї високої діяльности, що її виконує Рідна Школа.

Ніякий Кружок РШ. не повинен відкладати на „пізніше“ заходів за приєднанням нових членів, але взятися до того зараз. Також не треба передержувати списів членів у надії, що ще впишуться інші. Списи треба пересилати негайно, щоб у Головній Управі не було великої затримки з виготовою членських виказок. Списи дальших кандидатів можна буде надсилати додатково (до кінця липня 1937).

Здається, не треба щойно переконувати, що участю в цих змаганнях віддамо народові далеко більшу вартість, ніж усякими іншими змаганнями.

Пригадуємо, що член Рідної Школи має такі управнення: 1. його імя буде поміщене у списі між найдейнішими українськими громадянами; 2. буде мати виказку Рідної Школи як видимий знак своєї вищости; 3. має право користати зі свідчень рідношкільних установ; 4. буде мати право стати делеґатом на Загальні Збори Повітового Союзу Кружків РШ. і на Загальний Зїзд РШ.; 6. загалом рішати своїм голосом у таких основних національних справах, як справа виховання.

ГОЛОВНА УПРАВА РІДНОЇ ШКОЛИ:

Денис Коренець вр., голова. Д-р Мирон Коновалець, секретар.

Засідання сойму.

З ПРОМОВИ ПОСЛА Д. ВЕЛИКАНОВИЧА ПРО НЕДОЛЮ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА.

Пополудневе засідання сойму в дні 16. ц. м. присвячене було справам новелі до закону про академічні школи. Новелю реферував посол Дрозд-Геримський. Після його реферату промовляв міністр Свєнтославський, який при кінці своєї промови жалувався, що стрінувся з недовірям та що його особу заатакували саме ті, для яких він найбільше працював.

Дискусія тривала до пізного вечора. Підчас дискусії оенерівський посол Бакон поставив формальний внесок, щоб новелю відіслати знову до освітньої комісії, одначе цей внесок відкинули.

У дальшій дискусії промовляв посол **Дмитро Великанович**, який торкнувся таких справ: університетської самоуправи, студентських товариств та українського університету. На вступі своєї промови заявив посол Великанович, що університетська влада не оцінює як слід українського становища за повною університетською самоуправою, за свободою науки і за повними правами для професорів. Їх відношення до української молоді, зокрема у львівському університеті, крайньо негативне. „Політика університетської влади —казав промовець — зовсім нас не вдоволяє, а якщо час до часу є якісь поліпшення, то є вони радше з ініціятиви уряду, або міністерства освіти, але не від професорських колегій. Найбільше труднощів роблять нашій молоді при вписах на студії, зокрема на професійні виділи. Малу фреквенцію нашої молоді спричинюють не тільки лихі матеріяльні умовини, але в першу чергу неприхильне становище поодиноких виділів підчас вписів до високих шкіл“.

Відсоток студентів українців, що їх приймають до львівського університету сильно спадає; він дуже далекий від процентового відношення українського населення. Вистане тільки згадати, що в 1936. р. приняли на медичний виділ львівського університету всього 10 українців на 140, а на фармацевтичний виділ усього 2 українців на 120. Ці дані найкраще ілюструють політику університетських виділів до української молоді при вписах.

Українська молодь студіює в незвичайно важких умовинах, куди важчих від умовин польської молоді. Українська високошкільна молодь — це діти селян і робітників та в малій скількости діти української працюючої інтеліґенції. Родичі не мають фондів на удержання цієї молоді в міських осередках і тому молодь крім студій мусить ще дбати про своє фізичне істнування. Адже знаємо — говорив бесідник — випадки, що студенти високих шкіл ішли навіть двічі в тижні по 100 км. з дому до Львова, щоб не пропустити семинарів. Є студенти, які жили тим, що заробляли по 2 зол. за ніч при вивозі снігу зі Львова. Інші удержувалися з розвоження молока і т. д. Тому ця молодь заслуговує вповні на поміч університетської влади й уряду.

Одначе професорські колегії дуже часто складають негативні внески у справі помочі для цієї молоді і не кермуються почуттям справедливости. Із кредитів, відкладення і звільнювання з оплат та зі стипендій українська молодь користає в дуже незамітній скількости.

Справа студентських товариств забрала багато часу на освітній комісії. Студентські товариства мають величезне значіння для молоді, одначе українська високошкільна молодь має в цім випадку незвичайно багато перешкод. Були випадки, що університетська влада відмовляла дозволу оснувати студентську організацію тільки тому, що вона називалася українською. Промовець звертається до міністра з домаганням, щоб він узяв під увагу справедливі домагання української молоді та дав їй змогу організуватись у власних організаціях.

При кінці своєї промови заявив посол Великанович, що українські посли при кожній нагоді говоритимуть про справу високих шкіл з українською викладовою мовою, зокрема завжди будуть домагатись українського університету у

Львові, який згідно з ухвалою сойму в 1922. р. мав бути оснований уже до 1924. р. На жаль, цієї ухвали уряд до сьогодні не виконав.

Пан референт — говорив промовець — підкреслив, що треба зміни психольогічного підложжа для зміни настроїв молоді. Зовсім з цим погоджуюсь, але додам ще, що куди більше цієї зміни психольогічного підложжа треба в польськім громадянстві у відношенні до українського народу, щоб направити те важке наше положення, в якому ми під цю пору опинились. Одначе ухвала у справі закону „Фонду Народової Культури" викликала у нас глибоке занепокоєння, що всеж таки польське громадянство та його еліта в особах членів парляменту ще далекі від зміни цього психольогічного підложжа, хоч воно для обох народів конечне.

З меншинних послів говорив ще жидівський пос. рабін Рубінштайн, якому польські посли перервали часто промову окликами. Головною думкою його промови було те, щоб запевнити безпеку у високих школах.

Йому відповідав референт пос. Дрозд-Герімський, називаючи Рубінштайна „творцем посольського антисемітизму".

Після дискусії проєкт новелі про високі школи ухвалив сойм із малими змінами. Всі поправки меншин відкинено.

Масові ревізії й арештування серед комуністів у Варшаві.

Ніччю на середу політична поліція перевела масові ревізії й арештування серед комуністів. Поліція зліквідувала т. зв. комуністичний „актив" союзу молоді. Є це дуже активний відділом комуністів, т. зв. „сталінівців". У висліді ревізій поліція арештувала коло 80 осіб.

Варшавська преса подає, що підчас пере-слухування арештованих комуністів виявилося, що вони зїхалися до Варшави, щоб відбути довірочне зібрання, на якому мали обговорювати справу останніх подій в СССР. Серед забраних підчас ревізій матеріялів найдено відозви й обіжники, що торкаються розстрілу Тугачевського й тов.

З НІЧОГО — НІЩО.

Тільки в байках є випадки, що людям удається створити щось з нічого. А проте ми є свідками таких фактів, що навіть інтелігентні люди, коли є в наглій потребі, мріють про якесь скоре її заспокоєння. Мріють про щось нездійсненне, щось навіть чудесне.

Отже придивляються нпр. по вулицях, чи не лежить де згублений розтріпаним міліонером добре виханий капшук, шукають по газетах вістки про смерть з Америці багатого вуйка, якого ніколи не було, студіюють оголошення матримоніяльні, чи часом якась дівчина не шукає в той спосіб товариства, якого умови якраз відповідали би умовам, якими розпоряджає кандидат до її посагу — і так дальше, без кінця.

Очевидно, що те все є лише стратою часу, а в наслідках звичайно буває цілковите душевне заломання. З нічого — ніщо, це непорушна засада і найвищий час, щоби кожний з нас це собі добре освідомив і витягнув відповідні консеквенції.

Чоловік розсудливий не літає попід небеса, не змагає до цілей нездійснених, але старається знайти практичний вихід з трудного становища.

Хто, нпр., купить льос до першої кляси тридцятьдевятої Льотерії Клясової, той може мати слушну надію, що вже у вівторок 22. червня, в якім починається тягнення, виграє більшу суму і в одній хвилині позбудеться всіх турбот. Та хто сподіється виграти не маючи льосу, той мусить бути згори приготований на розчарування, бо: з нічого — ніщо

Архиєпархіяльні вісти.

Радником Митрополичої Консисторії іменований: о. Ґлодзінський Іван, парох Руди Сілецької струмило-камінецького деканату

Крилошанськими відзнаками наділені: 1. о. Панчишин Григорій, парох Гологір унівського деканату. 2. о. Яросевич Микола, капелян заведення для умово недужих у Львові.

Канонічну інституцію дістали: 1. о. Білинський Володимир, архикатедральний сотрудник, на Рокитно, унівського деканату. 2. о. Бородайко Евстахій, парох Сервир озірянського деканату, на Дмитрів радехівського деканату. 3. о. Бутринський Микола, завідатель Хащована тухлянського деканату, на Вільховець бережанського деканату. 4. о. Волинець Михайло, парох Загірочка ходорівського деканату, на Вовків виниицького деканату. 5. о. Гаврилюк Михайло, ректор церкви в Старих Бродах брідського деканату, на Глиняни-Замістя глинянського деканату. 6. о. Дмитрик Михайло, парох Вівся зарваницького деканату, на Бірки Малі грималівського деканату. 7. о. Домбович Василь, завідатель Плсвая зборівського деканату, на Плоничну буського деканату. 8. о. Задорожний Микола, завідатель Суходолів брідського деканату, на Ярчівці озірянського деканату. 9. о. Іванчук Семен, парох Ковови козлівського деканату, на Козлів тогож деканату. 10. о. Кондрат Іван, завідатель Кудобинець зборівського деканату, на Кудобинці. 11. о. Косович Микола, парох Помоняти ходорівського деканату, на Вишки поморянського деканату. 12. о. Литвин Богдан, парох Побуча любінецького деканату на Залісці ходорівського деканату. 13. о. Манишевський Михайло, сотрудник у Довгім теребовельського деканату, в Плетеничі перемишлянського деканату. 14. о. Пайкуш Іван, завідатель Богутина поморянського деканату, на Чаниж буського деканату. 15. о. Романишин Михайло, парох Суходолу бобрецького деканату, на Милятин Старий милятинського деканату. 16. о. Романчукевич Іван, парох Лапшина бережанського деканату, на Підбірці ярчівського деканату. 17. о. Собчак Ілля, парох Ходович стрийського деканату, на Довгу войнилівського деканату. 18. о. Школьник Ярослав, завідатель Чижикова виниицького деканату, на Германів тогож деканату.

Завідательства дістали: 1. о. Андрушко Володимир, сотрудник у Білій тернопільського деканату, в Городищу озірянського деканату. 2. о. Воднарчук Михайло, неопресвитер, у Сморжу тухлянського деканату. 3. о. Бучко Антін, завідатель Вільхівця бережанського деканату, в Богутині поморянського деканату. 4. о. Гайдукевич Йосиф, завідатель Угринова Середнього калуського деканату, в Красній перегінського деканату. 5. о. Ганицький Іван, завідатель Чанижа буського деканату, в Фалиші стрийського деканату. 6. о. Гавкевич Володимир, ректор Ушні золочівського деканату, в Котузові зарваницького деканату. 7. о. Горинь Мирослав, завідатель Козлова козлівського деканату, в Старім Збаражі збаразького деканату. 8. о. Гривнак Йосиф, завідатель Плетенич перемишлянського деканату, у Вівсю зарваницького деканату. 9. о. Гункевич Гнат, неопресвитер, у Камені рожнітівського деканату. 10. о. Давидюк Теодор, сотрудник з пр. упр. в Стільську миколаївського деканату, в Стільську. 11. о. Івасик Омелян, завідатель Довгої Войнилівської войнилівського деканату, в Ходовичах стрийського деканату. 12. о. Кремінецький Степан, сотрудник у Вербилівцях рогатинського деканату, в Путятинцях тогож деканату. 13. о. Кулик Дмитро, завідатель Германова виниицького деканату, в Чижикові тогож деканату. 14. о. Кучабський Володимир, завідатель Підборець ярчівського деканату, в Чорнушовичах виниицького деканату. 15. о. Левицький Евген, завідатель Манаєва олівського деканату, в Лопушанах тогож деканату. 16. о. Маркевич Микола, сотрудник у Корсові брідського деканату, в Корсові. 17. о. Мисевич Роман, завідатель Рокитна унівського деканату, в Лапшині бережанського деканату. 18. о. Нагаєвський Ісидор, ректор Зайзая теребовельського деканату, в Берлині брідського деканату. 19. о. Наумів Іван, завідатель Полоничної буського деканату, у Суходолах брідського деканату. 20. о. Недільський Іван, завідатель Дубравки журавенського деканату, у Вибудові бережанського деканату. 21. о. Новаківський Зиновій, завідатель Кутищів залозецького деканату, в Звижені тогож деканату. 22. о. Нуд Богдан, завідатель Вовкова виниицького деканату, в Загірочку ходорівського деканату. 23. о. Перепічка Микола, завідатель Красної перегінського деканату, в Угринові Середньому калуського деканату. 24. о. Пересипкин Петро, сотрудник у Добротворі струмило-камінецького деканату, в Барилові лопатинського деканату. 25. о. Свистун Петро, завідатель Закомаря олеського деканату, в Нущу олівського деканату. 26. о. Сiульський Йосиф, завідатель Вишок поморянського деканату, в Помоняті ходорівського деканату. 27. о. Степаняк Іван, завідатель Нуща олівського деканату, в Закомарі олеського деканату. 28. о. Теліжин Йосиф, завідатель Залісець ходорівського деканату, в Суходолі бобрецького деканату. 29. о. Черній Степан, завідатель Жупаня тухлянського деканату, в Побучі любінецького деканату. 30. о. Шуст Ярослав, завідатель Дмитрова радехівського деканату, в Середпільцях радехівського деканату.

Доїзджаючими завідателями назначені: 1. о. Повпахівський Володимир, парох Вільховець озірянського деканату, в Сервирах тогож деканату. 2. о. Сабат Олександер, парох Наварії щирецького деканату в Пустомитах тогож деканату. 3. о. Ціцькевич Олександер, завідатель Пальчинець новосільського деканату, в Кутищах залозецького деканату.

Ректорами церков іменовані: 1. о. Воробець Степан, завідатель Солукова долинського деканату, в Бриховичах ярчівського деканату. 2. о. Іжак Мирон, неопресвитер, у Забойках козлівського деканату. 3. о. Сас Степан, завідатель Котузова зарваницького деканату призначений на завідателя Сморжа тухлянського деканату, в Ушні золочівського деканату.

Сотрудниками з правом управи назначені: 1. о. Горинь Мирослав, завідатель Старого Збаража збаразького деканату, в Кобиловолоках теребовельського деканату. 2. о. Кордуба Емануїл, сотрудник у Бурштині, в Конюшках рогатинського деканату.

Сотрудниками назначені: 1. о. Алиськевич Евген, неопресвитер, у Білій тернопільського деканату. 2. о. Бяленький Роман, завідатель Бірок Малих грималівського деканату, в Добриводах збаразького деканату. 3. о. Гаврич Богдан, неопресвитер, в Остапю грималівського деканату. 4. о. Ґураль Михайло, неопресвитер, у Конюхах поморянського деканату. 5. о. Дочило Мирон, сотрудник у Войнилові, в Болехові. 6. о. Збаращук Іван, неопресвитер, у Довгім теребовельського деканату. 7. о. Клюс Іван, сотрудник в Олеську, архикатедральним сотрудником у Львові. 8. о. Левицький Володимир, завідатель Глинян Замістя, в Перегнові глинянського деканату. 9. о. Любович Іван, неопресвитер у Журові бурштинського деканату з осідком у Підмихайлівцях. 10. о. Романишин Петро, завідатель Милятина Старого милятинського деканату, в Тернополі. 11. о. Слоневський Володимир, архикатедральний сотрудник у Львові, в Олеську. 12. о. Совяк Ярослав, сотрудник у Конюхах поморянського деканату, архикатедральним сотрудником у Львові. 13. о. Троян Роман, сотрудник у Конюшках рогатинського деканату, в Соровах ярчівського деканату. 14. о. Штурмай Петро, завідатель Середополець радехівського деканату, у Хмільні лопатинського деканату.

Доїзджаючими сотрудниками назначені: 1. о. Коник Василь, сотрудник у Томашівцях войнилівського деканату, в Кропивнику калуського деканату. 2. о. Хлипавка Василь, сотрудник у Гірнім любінецького деканату, у Волі Довголуцькій тогож деканату.

Рукоположені: 1. Алиськевич Евген. 2. Воднарчук Михайло. 3. Гаврич Богдан. 4. Гункевич Гнат. 5. Ґураль Михайло. 6. Іжак Мирон.

Померли: 1. о. Гошовський Микола, поч. радник Митр. Консисторії, парох Фалиша і стрийський декан та член посмертного фонду, помер 15. лютого п. р. в 62. році життя і 36. священства. 2. о. Струминський Михайло, парох Берлина брідського деканату і член посмертного фонду, помер 16. лютого в 69. році життя і 40. священства. 3. о. Чировський Іван, поч. радник Митр. Консисторії, довголітній парох Корсова брідського деканату і член посмертного фонду, ювилят, помер 20. лютого у 86. році життя і 61. священства. 4. о. д-р Юрик Степан, шамбелян, радник Митр. Консисторії, парох Золочева й декан, б. префект Дух. Семинарії, вислуж. катехит V-ої гімназії та член посмертного фонду, помер 24. лютого в 73. році життя і 50. священства. 5. о. Чайковський Михайло, парох Звижена залозецького деканату і член посмертного фонду, помер 3. березня в 47. році життя і 15. священства. 6. о. Ділуник Микола, завідатель Барилова лопатинського деканату і член посмертного фонду, помер 9. березня у 50. році життя і 24. священства. 7. о. Попель Теодор, висл. катехит, зам. у Львові, помер 25. березня у 49. році життя і 23. священства. 8. о. Карпинський Платон, парох Острівця теребовельського деканату і член посмертного фонду, помер 19. квітня у 64. році життя і 39. священства. 9. о. Плакида Григорій, парох Старого Скалату, скалатського деканату і член посмертного фонду, помер 19. квітня у 59. році життя і 30. священства. 10. о. Бобовник Михайло, поч. радник Митр. Консисторії, довголітній парох Глібович Великих і бобрецький заст. декана та член посмертного фонду, помер 7. травня в 61. році життя і 37. священства. 11. о. Лотоцький Володимир, висл. довголітній парох Повітна городецького деканату, ювилят та член посмертного фонду, помер 30. травня в 93. році життя і 61. священства.

ЖІНОЧА СТОРІНКА.

Хочемо добре відпочити.

Кінець шкільного року, а з ним початок літнього відпочинку. В родинах, де є діти, що вже ходять до школи, понесеться чи то радісне чи сумне зідхання — залежно від того, як випало шкільне свідоцтво. Може десь і сльози падатимуть, може і не скрізь вибиратиметься мама з дітьми з легким серцем на відпочинок, але хто хоче дійсно добре відпочати і набратись сил та здоровля на майбутню зиму, той повинен усі турботи залишити в місті і на якийсь час забути про міські щоденні клопоти.

Відпочивати треба вміти так само добре, як і працювати, а на добрий відпочинок, бодай раз на рік, має таке саме право мати родина чи господиня дому, як і ті, що працюють у бюрах. Але на жаль дуже мало хто знає, що таке відпочинкове мистецтво.

Мама родини, що вивозить своїх пташенят десь на село чи то до бабці чи діда, чи до найманої хати мусить памятати одно, що тут для неї важна не тільки зміна повітря та більша кількість сонця, але передовсім зміна її щоденних занять. Мусить памятати теж, що ця засада потрібна і її дітям. Отже з першого дня мусить уладити своє життя так, щоб не мусіла вона вічно дітей спиняти, сварити, нагадувати їм засади доброго тону. Добре вихована дитина навіть тоді, коли дати їй трохи більше волі, не забуде тих засад, що мама вщіплювала помалу і систематично цілий рік та не перейде деяких меж, а трохи свободи і можливости виявити свою ініціятиву дитині не пошкодить. Отже менше догляду над „пристойною“ поведінкою дітей.

Не примушуватиме розумна мама і виявляти перед бабцею, вуйками, тетами, дядем чи просто вітніми знайомими дитини, щоб вона „попису-валась“ ріжними своїми здібностями та надбаним за зиму знанням. Не принижуватиме вона теж дитини в новому оточенні пригадками її зимових невдач, злого шкільного свідоцтва тощо. Є досить зла засада деяких мамів псувати собі і дітям з першого дня вакацій тим, що забирають на літнисько всі шкільні підручники і примушують дітей по кілька годин денно „кути“ те, що було занедбане в часі шкільного року, особливо з тих предметів, з яких була гірша нота в свідоцтві, а починаються ці тортури звичайно з першого дня по приїзді на відпочинок. Добре дати навіть лінивій дитині бодай два тижні цілковитого відпочинку, а вже потім розділити її час так, щоб та праця припадала на ті години, коли дитина має найменше спокус до розваг, а для її тіла це найменш втомно. Тоді і висліди будуть добрі і собі й дитині не псуватимемо відпочинку заввагами та нагадуванням. Літній відпочинок може мама найліпше використати на зближення зі своєю дитиною, щоб пізнавати її хист та зацікавлення. Розмови на цікаві і доступні теми для дитини, на які може і маємо тільки час на феріях, можуть далеко більше зробити, ніж безліч розумних книжок, які підсуватимемо дитині до читання — вони можуть зробити з мами й дитини товаршів, що не матимуть перед собою тайн і допоможуть мамі кермувати духовим життям дитини.

Господиня дому постарається улаштувати свій літній відпочинок так, щоб залишити всі господарські турботи і праці у місті, а на селі про них цілковито забути. Нехай не так смачно дають нам у літі зїсти, нехай порядки не будуть такі докладні, зате зміна у вашому занятті допоможе вам обновити розтрачені на ці клопоти в місті сили. Не затроюйте собі гарячих, соняшних годин, що ви моглиб провести коло води чи в лісі сидячи коло кухні, заварюванням ріжних соків, конфітур чи якимись іншими господарськими роботами, що їх виконуєте цілий рік. Нехай то зробить хтось інший, що тої праці має в зимі менше. Не забирайте з собою на літнисько сотні панчіх та скарпиток до цирования чи іншої якої латанини.

Пані з бюра, фабрики, торговельного чи якого іншого підприємства, нехай не затроюють свого літнього відпочинку доробляючи те, що занедбали чи то в писанні листів чи інших ділових справах.

Добрий відпочинок залежить не тільки від зміни місця, повітря та оточення, але від зміни щоденних вражінь та занять, ріжноманітности не тільки фізичних переживань, але головно в переживаннях духових. Тільки змінивши основно бодай на місяць наші заняття і забувши про щоденні цілорічні клопоти можемо бути певні, що ми відсвіжили в літі свої сили і дійсно добре відпочили.

ко.-тя.

Перший жіночий парлямент.

Мають його естонки. Невеличка Естонія, що щойно по світовій війні стала знову самостійною державою, по девятнацяти роках свого істнування взялась до основного упорядкування своєї конституції та перебудови державного і громадського життя. Вислідом тих ріжних реформ було повстання окремого „Жіночого парляменту“, що має кермувати жіночим життям, особливо у родинній та господарській ділянці. До компетенцій того парляменту належить нагляд над домашнім господарством — тобто над всім тим, що лучиться з домом і його веденням, як контроля над вихованням дітей, відповідний їх відживі і цілої родини, гігієною хати, урядженням помешкання, кухнею і тим подібним. Парлямент організує курси, школи, а передусім перевіряє ринкові ціни на всі потрібні в господарстві продукти.

Важну ролю відограє цей „Жіночий парлямент“ для контролі жіночої найманої праці в усіх ділянках, де тільки жінки працюють. Має право цей парлямент робити відповідні внески до законодатних та самоврядних органів та домагатись ріжних змін, коли вони шкідливі для працюючих жінок.

Члени цього парляменту виявили вже велику активність та ініціятиву. Першою предсідницею „Жіночого парляменту“ є пані Лінда Еенпалу, дружина теперішнього премієра Естонії. Вибори до парляменту відбувались за посередництвом двох центральних жіночих організацій: „Естонського Жіночого Союзу“ та „Центрального Союзу Сільських Господинь“. Входять також до парляменту і 10 членів жінок-фаховичок з ділянок, які підлягають компетенції парляменту.

Естонські жінки мають широкі права у справах своїх організацій і взагалі у всіх ділянках державного і громадського життя. Та вони цікавляться не тільки працею жінок в рідному краю, але часто беруть також участь і в ріжних міжнародніх жіночих організаціях і хто з українок мав нагоду бувати на ріжних міжнародніх конґресах напевно пригадує собі ці скромні і спокійні жінки, що ось дали доказ такого доброго організаційного хисту

—o—

Балачки про моду.

ЩО ВІЗЬМЕМО З СОБОЮ НА ЛІТНИСЬКО.

Щоб наш відпочинок був приємний і щоб не клопотати собі вічно голови, у що убратись при тій чи іншій нагоді в часі літнього відпочинку та щоб ота думка про наш одяг не затроювала нам істнування, варто собі ще перед виїздом добре розміркувати, що нам придасться з наших суконок на літнисько, а що спокійно можемо залишити в місті та не мняти його і не нищить по валізах.

Передовсім куди ми їдемо: якщо ми вибираємось до якоїсь купелевої місцевости чи модного літниська, де сподіваємось бути постійно в товаристві, ходитимемо на концерти, до каварні на брідж-дансінґи, чи які наші забави то тоді наша гардероба мусить бути відповідно до тих обставин пристосована. Візьмемо з собою одну-дві спортові передполудневі суконки, або комплетик чи спідничку з кількома блюзочками, а на пополудне неменш двох пополудневих шовкових, чи з якогось легкого, але коштовнішого матеріялу суконок та бодай одну літню вечірову суконку. Для цих останніх найліпше вибирати модне тепер „емпріме“ у квітисті взори. Добре доповнити свою гардеробу полотняним комплетом вишитим або й гладким, бо його можна убрати і дополудня і навіть пополудне в деяких випадках. Елеґантна пані матиме також спеціяльний костюм на прогульки, спортового крою із спортовими блюзочками о бавовняного матеріялу, щоб легко можна було прати. Придадуться на холодніші вечорі і вовняні суконки — одну вовняну тали необхідно взяти з собою.

Черевиків треба мати найменш чотири пари. Одні напівспортові, або й зовсім спортові на ранок, другі до пополудневих суконок з вищим обцасом, треті до вечерової суконки, а четверті міцні прогулькові. Плащ треба мати один такий, щоб надавався до пополудневих і вечерової суконки, а другий спортовий, або просто імпреґнований порохівник на дощ. Капелюхи (якщо їхноситимемо) мусять відповідати фасонові та матеріялові суконок.

Як бачимо убрання такої пані, що їде до дорожчих купелевих місцевостей вимагатиме значних видатків та більших валізок, бо до того всього прийдуть ще й ріжні дрібнички, без яких елеґантна пані не обійдеться при своїй туалеті.

Легша справа з тими з нас щасливішими, що їдемо на літнисько тільки для відпочинку, хочемо позбутися міської метушні і забути на час про товариські форми та побути бодай кілька тижнів самі собою. Кількох та ще й великих валізок нам із собою брати не потрібно. Наші літні суконки багато місця не забирають. Дві суконочки з батисту чи вуалю (є в них матеріял тепер такий великий вибір і такі гарні взори), полотняний комплетик найліпше з двома жакетиками — одним коротшим обтислим, а другим „тричвертевим“, який можемо вбирати і до наших взористих суконок, одну ліпшу суконочку для неділі до церкви чи на якусь імпрезу, одну вовняну суконку, або спідничку та светерок, до того теплий плащик. Для прогульок вистачить полотняна або вовняна спідничка з спортовими блюзочками, а до того імпреґнований порохівник. Одні легкі черевики, а одні міцні спортові. На голову білий полотняний капелюх або незмінну беретку чи просто легку хустинку або й ширшу стяжку, палицю в руки — і наш виряд готовий. Ще тільки до тої репепти додати доброго гумору і наше літо напевно не буде менш вдале, ніж тих, що можуть собі дозволити на коштовніші літниськові місцевости та вибагливіші розваги й ширше товариство, а також і на більшу кількість туалет, що їх ціна може дорівнює тій сумі, яку ми можемо взагалі з цілою родиною видати на наш літній відпочинок.

Рита.

З нашої хроніки.

У пятницю 4. червня п. р. відбулась у салі „Бесіди“ жіноча господарсько-кооперативна анкета для жінок львівського повіту. Хоч був це невручний для сільського жіноцтва час (полеві роботи) прибуло на анкету досить жінок — представниць „Секцій Господинь“ при Кружках „Сільського Господаря“ та деяких Кружків Союзу Українок, так що були представлені майже всіх сіл, де ведеться рухливіша праця в господарській ділянці. Інші Секції Господинь оправдали свою неприсутність.

По рефератах пані інж. Дучимінської та п-і І. Домбчевської виявилась дискусія, в якій забирали голос сільські господині звертаючи увагу на ріжні добрі наслідки переведеної в зимі праці та висловлюючи ріжні побажання. Взагалі помічається більша активність сільського жіноцтва у дискусії та охота до праці над собою.

З клюбового життя. Попис учнів проф. Лесі Кривіцької попередив вечір української поезії в клюбі „Нової Хати“. Вечір цей був присвячений поезії в останньому році. Обговорила її п. Ірина Пеленська. Наперед згрупувала всі мистецькі дебюти, наприкінці 1936 і з початком 1937. Більше часу присвятила референтка збіркам І. Антонича, Св. Гординського, Натали Лівицької-Холодної, Юрія Косача та Юрія Клена. Для живої передачі творів виступила відома вже школа проф. Лесі Кривіцької. П. Кривіцька привела гурток своїх учнів, що задемонстрували свій хист перед слухачами. Міра Дрогомирецька прочитала твердо „Софію“ Ю. Клена і дещо з „Слів на каменях“ Гординського. Металевий голос Лесі Ріппель може був за суворий для „Сім літер“ Натали Холодної. Краще може був би віддав Ю. Клена „Прокляті роки“. Катря Зарицька, що читала цю поему, вивязалася з цього над сподівання добре, зарма, що читала її вперше. Найменше щастя мали поезії І. Наріжної. Леся Цибрух і Нат. Шухевич передавали їх трохи протяжно й через те пропадав тихий їх, ніжний чар. На закінчення Ю. Савицький прочитав І. Антонича „Книга Лева“. Оживила присутніх рецитація пародій і шаржів Феди Триндика, з яких деякі дуже вдатні.

—o—

Зі світа.

Жінка комендантом летунського майдану. Очевидно, що в Америці тільки такі посади на денному порядку. 6 тим комендантом молода двадцятипятилітня дівчина панна Марія Дюланей. Займає вона те високе становище в місті Брістолі, в стейті Вірджінія. Місто має 10.000 мешканців. Панна Дюланей зустрічає і випрацює поштові і комунікаційні літаки, озброєна руш. ницею переносить до літаків пошту, приймає і висилає радіові телеграми, подає метеорольогічні звідомлення тощо. Сама панна Дюланей є пілоткою вже шість років і то пілоткою дуже доброю, з першорядними свідоцтвами.

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

Фондації, з яких ніхто не користає.

Американські часописи широко розписувалися про незвичайну історію зі скальпом фармера Джона Олкокса з північної Дакоти. (Скальп, це шкіра з волоссям знята, значить відрізана з голови. Давно, ще як тільки европейські еміґранти стали поселюватися в Америці, та добувати від індіянів їхню землю, індіяни відрізували вбитим заволокам шкіру з голови й ховали як воєнну добичу).

Отже згаданого фармера оскальпував якийсь індіянин, по всіх правилах цієї штуки. Тепер уже індіянів дуже мало, бо їх вигубили білі, та й вони вже не здирають скальпів. Тимто й випадок із фармером був великою сензацією. Раптом виявилося, що ця несамовита операція нічого не пошкодила самому фармерові. Це була очевидно добровільна операція, бо індіянин зняв шкіру фармерові на його просьбу й одержав за свою роботу 1000 долярів.

Не вдалося...

Всі не виходили із дива, навіщо цей фармер дав собі зняти скальп і навіть стали підозрівати, що цей фармер збожеволів і з глузду зїхав... Одначе швидко виявилося, що фармер зовсім здоровий.

Він став домагатися, щоб йому виплатили великі гроші з фондації, що її установив бурмістр міста Ст. Люїс, Байрон Моланфі для американців, що їх оскальпували індіяни.

Як відомо, індіяни вже добрих кількадесять літ кинули скальпувати білих і з того приводу фундація цього бурмістра постійно більшала, завдяки відсоткам. Сьогодні вона дає кругло один міліон долярів... Бурмістр Байрон виразно застеріг, що цих грошей не можна буде вжити на іншу ціль. Про цю фунацію-запис довідався фармер і велів собі зняти скальп. Та хитрий фармер мабуть перерахувався, бо суд щось не дуже схильний до того, щоб йому виплатити гроші. (Головно з уваги на те, що фармер добровільно дав собі зняти скальп).

Остання пристань.

Згадана фондація не є єдиною. Є ще й інші такі диковинні фондації, записи, що надаремне дожидають на своїх відборців.

1803-го року помер у Менгетен капітан Роберд Ріхард Рендел. Він залишив по собі 7.000 долярів і 100 гектарів ґрунту. Із доходів, що їх приносив цей запис, повстала „Остання пристань", тобто захист для моряків, що заняті на вітрильних кораблях. Капітан Рендел не передбачив поступу техніки, не передбачив, що видумають парові кораблі, пароплави.

Єдиний мешканець.

І так у гарному домі „Останньої пристані" живе сьогодні один тільки чоловік, а майно цієї фондації зросло до висоти 30-ти міліонів долярів... Воно приносить річно кругло один міліон доходу...

Там, де була фарма старого капітана Ренделя, є тепер хмародери Ню-Йорку, а дорога, що йшла через його поля, є тепер славною вулицею „Фіфт Евню". Тисячі старих моряків ледви животіють у злиднях, голодують та з цієї фондації їм не можна допомогти, бо вони працювали на пароплавах, а не на вітрильниках.

Залізничі катастрофи.

Джон Едвар Темсон, ґенеральний директор пенсильвенських залізничих шляхів, уфундував у шістдесятих роках минулого століття більшу суму грошей у користь дочок, сиріт по поляглих у залізничих катастрофах батьках.

У тому часі згадані залізничі лінії до речі — одноторові, були найкращими й на них часто траплялися катастрофи. Сьогодні, це дуже вигідна і безпечна лінія й нема ні одної дівчини, що її батько згинув би в залізничій катастрофі на цій лінії. А тимчасом фондація зростає й дає вже десять міліонів долярів...

Американські комедії.

Таких некорисних мертвих фондацій є в Америці щось кількадесять. Обчисляють, що ввесь рухомий капітал цих фондацій дає від триста до чотириста міліонів долярів. Щораз більше прилюдна думка домагається, щоб ужити цих безкорисних фондацій на суспільні потреби.

Покищо суди повинуються ще волі покійних фондаторів і не дозволяють нарушувати її. Всетаки можна надіятися, що голоси прилюдної думки таки переможуть.

Павля Веселі і Вальтер Мілєр.

Відома фільмова зірка Павля Веселі дістала недавно анонімного листа з домаганням виплати 50.000 шилінгів. Якщо акторка відмовилась би заплатити згадану суму, тоді автор аноніму грозив їй... проказою.

— Я вже знайду спосіб, щоб заразити вас цією недугою — писав він.

Павля Веселі віддала анонім поліції, яка арештувала шантажиста. Виявився ним 14-літній возьний якоїсь контори Вальтер Мілер. Підчас ревізії в його мешканні знайшли пробівки з рідиною, яка виявилась культурою прокази.

Підчас слідства Мілер зізнав, що він не хотів користуватися грішми Павлі Веселі. Він буцімто залюбився в артистці і хотів добитись тільки того, щоб вона його приняла. Не зважаючи на таке вияснення, Мілера віддали судові під закидом вимушення під загрозою смерти. Мілерові грозять безречинцеві примусові роботи.

——o——

Чотироніжні актори екрану.

Треба направду мистця-режисера, який зумів би видобути із звірини всі можливости, які криє в собі такий шляхотний, чотироніжний актор. Усеж таки фільмові продуценти зрозуміли вже, що аматори кіна дуже сильно цікавляться звірем-актором і тому теж кормлять їх якоюнебудь тандитою: вистане, мовляв, показати на полотні коня, пса, малпу або й оленя, оглядач і так вже буде в семім небі.

Між такими режисерами трапляються іноді такі, яким пощастить показати нам неодну штуку, якої не побачилиб ми у звичайному житті. Такий режисер уміє використати у звірини охоту пописуватися скоками, стрімголовними погонями, й боротьбами на життя й смерть при помочі клів та кігтів. Звірі роблять це „на замовлення" до фільми дуже радо. Зате гірше вже виходять зворушливі сцени, коли нпр. собака мусить прощатися з дитиною, коли треба лизатися по руках та лиці. Звірина має вроджену чутливість, але не вміє цього виявити назовні.

У Голівуді є такі „лябораторії", де звірят виховують разом у безпосередній близькости, щоб їх до себе призвичаїти. Це справді ефектовне явище, коли кінь не може обійтися без приятеля-кота, а серна без пуми. Інша річ: воно треба працювати незвичайно довго, щоб таку незвичайну пару зєднати, погодити зі собою та перемогти вроджену ненависть одного до другого, як це ми бачили на фільмі „Секвоя". Найважніше те, що до такого ефекту треба кілька пар, щоби представити окремі фази розвитку звірини, нпр. спершу мале пумятко та донечку серни, відтак дозрілу пуму та молодого оленя, а згодом сильні, дорослі звірі.

Ми бачили у фільмі „Тарзанова втеча", як симпатична малпа „Чіта" робила правдиву конкуренцію Джонові Вайсмілерові. Її вияви радости, смутку, комбінаційний хист та інтеліґенція просто приневолювали застановитися. Пригадуємо собі, як Чіта бідкається над долею молодого сернятка, яке необережно стручене до води, має за хвилинку стати жертвою крокодиля, що скоро пливе до нього, та радіє невимовно, коли Тарзан ратує оленятко, хто зна чи не більше, як — скажім — Марлена Дітріх, якій удалося віднайти любка...

Старі кінові бувальці напевне памятають вовчура Рін-Тін-Тіна, який кілька літ тому чудував усіх на екрані своєю простою та проте мистецько-звірячою грою. Гарне враження робить теж білий араб, кінь Кен Мейнарда, який грає так, як і його пан: зводить до купи закохану пару, увільнює з неволі свого пана та спроваджує поміч війська, коли племя індіян нападає на поселенців.

——

ЛИСТИ НА ПЛИТАХ.

Колись писали люди ріжні письма на шкірі не тому, щоб цей артикул був дешевший від паперу, але просто тому, що взагалі паперу не було. Від цього теж і пішли слова, „писати на воловій шкірі". Згодом папір став ідеальним засобом порозуміння між поодинокими людьми, віддаленими від себе на цілі милі. При помочі телефонів можна порозуміватися і чути взаїмно голос. Одначе незвичайно цікаву новинку ввела голяндська почта, яка дає змогу своїм клієнтам пересилати говорені плити і чути голос своїх друзів без телефону і радія.

У всіх більших почтових урядах Амстердаму заінсталювали недавно автомати, які доставляють ґрамофонові плити. Щоб дістати таку почтову грамофонову плиту, треба вкинути відповідну монету до автомату і сказати потрібний текст листа до мікрофону. Мікрофон передає цей текст, що не може мати більше як 150 слів на плиту, яка відтак опакована відповідною почтовою опаскою, вискакує з автомату.

Цю новинку заінсталювали розмірно дешевим коштом і не за дорогі гроші дали змогу користуватися цими голосовими листами найширшим колам голяндського громадянства, бо на відворотній стороні плит уміщено реклями найбільших голяндських фірм. Очевидно, всі фірми незвичайно радо користають із цього нового засобу реклями і дають свої оголошення, певні, що всі адресати їх прочитають, чи пак відограють, та що таким чином сильно збільшиться торговельний рух.

Нові „голосні листи" доступні навіть для найнижчих шарів громадянства, яке виказало теж багато зацікавлення для ініціятиви голяндської почти. Рух кореспонденційними плитами став відразу сильний. Найбільше плит іде до кольоній. Новомодні листи призначені теж на річні побажання.

——

ПІМСТА ФІГУРКИ ЧОРТА

Один із варшавських торговців мистецькими товарами мав справді дивну манію колекціонерства.

Цей збирач, який недавно умер серед таємничих умовин, міг почванитись найбільшою й одночасно найдивнішою збіркою: рисунків, образів, фігур і статуеток, які представляли чортів у найріжнороднiших формах. Зокрема постать чорта із ріжних північних країв викликувала з нього велике зацікавлення. Цей збирач відбував постійні подорожі, мандрував іноді з одної місцевости до другої, щоб тільки збогатити свою збірку. Підчас одної такої подорожі повелося йому роздобути дуже оригінальну фігуру чорта, високу на 2 м., і привезти її до дому. Новою добиччю цей нalоговий збирач незвичайно тішився. Фігура походила з тих часів, коли ріжні секти покланялися чортяці. Інтервенція влади розігнала секту, а фігуру покинули давні звеличники в повному забутті. Хоч збирач вірив, що чортяча фігура принесе йому щастя, сталося зовсім інакше. Одного дня знайшли торговця антиками в його кімнаті мертвого. Висока на 2 м. фігура впала на купця і вбила його на місці. Точніших подробиць цілої дивної події, поліції не вдалося виснити.

——o——

ЗАПРОШЕННЯ ЗІ ЗОЛОТА.

Американським міліонерам справді дивні та неймовірні пляни стріляють іноді до голови. Просто багато з них не знає, що робити з грішми і хоч можна булоб їх відповідно використати для своїх ближніх, ріжним американським багатіям, королям міди, заліза, смальцю, муштарди і т. п. бе дур до голови і вони з нудів видумують найріжнороднiші способи, як викидати гроші.

Недавно один із таких багатіїв, король мармолади з Сінсінаті Вілім Брови святкував своє золоте подружжя. З цієї нагоди уладив він величавий бенкет на який запросив 400 осіб. Одначе запрошення не були друковані на білому, чи іншому хочби навіть найдорожчому папері. Відповідно до грошей і маєтку міліонера мусіли теж виглядати запрошення. Тому мармолядний король велів виготовити запрошення на своє золоте весілля з найщирішого золота. На золоті візитівки наложено верству білої емалії і виграверовано текст запрошень. До цієї роботи зужили 8 кґ. золота. На одно запрошення йшла плитка ваги 20 грамів.

Великий політичний процес у Львові.

15 МОЛОДИХ УКРАЇНЦІВ (-ОК) ПЕРЕД СУДОМ ПРИСЯГЛИХ.

Девятий день розправи.

ПЯТЬГОДИННА ПРОМОВА ПРОКУРАТОРА.

В четвер 17. ц. м. промовляв уже прокуратор. промова тревала повних пять годин. На початку розправи предсідник заявив, що трибунал відкинув усі питання оборонців і подав мотиви, чому трибунал їх відкинув. Після того прийшов до голосу прок. Лашкевич, який промовляв аж до 3-ої год. пополудні з малими перервами. На початку своєї промови прокуратор спинився над найденими на Вульці револьверами і літературою та обговорив ширше діяльність ОУН. Пригадав терористичні й ексыпропріяційні виступи цієї організації від її початків аж дотепер. Торкаючися справи убивства Ковалюківної і Копача спинився теж над розломом в ОУН. в 1934. р., що виявився створенням опозиційної ґрупи „З. О. В.“ під проводом Копача. Опісля обговорював вину кожного підсудного зокрема підтримуючи всі закиди акту обвинувачення проти них. Згадуючи про підс. Мициківну прокуратор підкреслив, що вона призналася до закинених їй вчинків і не зміняла своїх зізнань ні у слідстві ні на розправі, — бо це особа з характером. Довше спинився над закидами проти Дячишина і Мирона та обох Мерцалів. Заявив, що вони брали участь у закинених їм злочинах. Висловив сумніви щодо достовірности свідків, які зізнали, що Дячишин був у неділю 21. квітня 1935. р. в родинному селі Оброшині, а оба Мерцали від неділі 21. до вівтірка 23. квітня 1935. р. у свому родинному селі Бартатові. Підкреслив, що оба Мерцали брали також участь у допомозі до вбивства Копача і Ковалюківної. Каже, що тим зверхником, який видавав прикази до вбивства Копача, Ковалюківної, Мельника та у справі Дмитерка був підс. Березовський. Обговоривши вину всіх підсудних прокуратор згадав ще раз про непорозуміння в ОУН., про братовбивчу боротьбу за владу і дійшов до висновку, що краєвий провід ОУН. опинився в руках дітваків-підсудних, з яких деякі повинні сидіти на університетській лавці, деякі при варстатах праці або на доповняючих курсах. Свою промову закінчив прокуратор патріотичним покликом до присяглих суддів, щоби виконали свій обовязок. Після того предсідник відложив розправу до пятниці 9 год. рано. В пятницю будуть промовляти мабуть цілий день оборонці так, що присуду слід сподіватися щойно в суботу.

ПИТАННЯ НА ЧАСІ.

Всілякі знаки на небі і на землі вказують на те, що врешті вийшли ми з довготривалого господарського застою, тої кризи, яка наробила стільки шкоди. Хоч ремінісценції недавньої минувшини довго будуть даватись нам в знаки, то вже тепер ми стали більше бадьорі і маємо більшу охоту до праці.

Найширше поле діяльности стоїть перед нами, очевидно, перед тими, які розпоряджають більшими засобами, ті можуть взяти діяльну участь в будівельнім руху, сотворити нові підприємства або розбудовувати ті, що вже істнують, вжинці робити це все, що відповідає їх індивідуальним прикметам.

Зате в труднішій ситуації находяться ті, що посідаючи достатнє фахове знання та засіб енергії, натрапляють на трудні до поборення перешкоди, як брак капіталу і кредиту. Тому вони мусять прямувати передовсім до того, щоб збільшити свій стан посідання, бо це єдина дорога, яка дозволить їм сотворити власні варстати праці і дати волю свому темпераментові.

Ту ціль можна осягнути найпевніше, розуміється, завдяки усильній праці і ощадности, а з другої сторони, завдяки грі на Клясовій Льотерії можна її приспішити. Отже треба памятати, щоб засобитись у льос до першої кляси трицятьдевятої Льотерії, щоб могти взяти участь вже в тягненні, яке почнається у вівторок. Хто знає, чи щастя вам саме не допише?

Українські інтерпеляції в соймі.

Три інтерпеляції послів д-ра Ст. Барана і д-ра Ст. Біляна.

На пленарному засіданні сойму в середу 16. п. м. внесено три українські інтерпеляції, що фактами насвітлюють теперішній стан на наших землях. Порушені в інтерпеляції справи відносяться до сучасної земельної політики чи пак парцеляції, до мовної ділянки, врешті до недавніх подій у Бережанщині. А саме внесено інтерпеляції:

I. **Інтерпеляція посла д-ра Степана Барана** до голови ради міністрів і міністра внутрішніх справ та міністра хліборобства й земельних реформ у справі приневолювання на терені воєвідств тернопільського і львівського кандидатів на набувців парцеляційних наділів до зміни греко-кат. обряду на римо-католицький за ціну їх закваліфікування і недопущення кандидатів на набувців української народности до набуття парцеляційних наділів. Інтерпелянт обговорює обширно теперішню парцеляційну політику на терені двох згаданих воєвідств (станиславівське воєвідство з причини браку земельного запасу в парцеляції практично не входить у рахунок), що або цілковито усуває місцеве українське населення від набуття землі при парцеляції або призначує для нього тільки незначні відсотки з парцельованого обшару. В останньому випадку нераз вимагають крім цього міродайні чинники від українських кандидатів на набувців парцеляційних наділів зміни обряду, що в галицьких відносинах є рівнозначне зі зміною народности, при чому інтерпелянт наводить факти. Врешті пос. д-р Степан Баран питає: 1) чи п. президентові ради міністрів і п. міністрам відома теперішня парцеляційна політика дотичних державних органів з недопусканням кандидатів на набувців української народности до набуття парцеляційних наділів на терені воєвідств львівського і тернопільського; 2) чи відоме їм приневолювання тих кандидатів до зміни греко-католицького обряду на римо-католицький за ціну їх закваліфікування і 3) чи і які маміряють вони поробити заходи для усунення повищої тактики як неморальної та незгідної з обовязуючим правом і чи та в якій мірі місцеве українське населення буде допущене до участи в парцеляції маєтків більшої власности згідно з обовязуючими в цій справі законами.

II. **Інтерпеляція посла д-ра Степана Барана** до міністра внутрішніх справ у справі карання адміністраційним шляхом осіб української народности на терені тернопільського воєвідства за вживання у листуванні з державними урядами та судами назв місцевостей в українському вислові, як теж приневолювання тих осіб та установ і кооператив до вживання у своїй фірмі, в печатках та в оголошеннях назви місцевости виключно в польському вислові. Інтерпелянт, подаючи факти з Тернопільщини і Зборівщини (між ін. і останній факт покарання м-ра М. Стефанишина, адвоката в Зборові), питає п. міністра внутрішніх справ: 1) чи йому відомо, що в деяких повітах тернопільського воєвідства власти державної політичної адміністрації приневолюють безправно фізичні та правні особи української народности, що мають право вживати публично української мови в листуванні з державними й самоуправними властями та судами згідно з постановами мовних законів з 31.липня 1924 р., до вживання в листуванні, зредагованому в українській мові, у своїх фірмах, печатках, шильдах, афішах і публичних оголошеннях назви місцевости виключно в польському вислові, хоч не оголошено досі Головним Статистичним Урядом назв місцевостей на терені тернопільського воєвідства, і навіть безправно накладають кари з покликом на ст. 10 президентського розпорядку з 24. жовтня 1934 р. В. З. Р. П. ч. 94. поз. 850 і 2) чи п. міністр схоче видати відповідні поучення до підчинених його владі органів державної загальної адміністрації, що досі Головний Статистичний Уряд не видав виказу місцевостей щодо південно-східних воєвідств, що наложені на основі ст. 10 през. розпорядку з 24. жовтня 1934 р. В. З. Р. П. ч. 94 поз. 850 кари за вживання назв місцевостей в українському вислові є безправні та що слід з уряду відкликати всі повищі кари та загрози як правно неуосновані.

III. **Інтерпеляція посла д-ра Степана Біляка** до голови ради міністрів і міністра внутрішніх справ у справі подій в Бережанщині. Інтерпелянт пос. д-р Ст. Біляк описує точно події у Вільхівці, Поручині, Урмані, Лісниках і в Козівці бережанського повіту з перших днів червня ц. р. та подаючи те все до відома голови ради міністрів і міністра внутрішніх справ, прохає їх висвітлити подані факти і дати виснення щодо замірених і зроблених заряджень у цій справі, зокрема щодо потягнення до відповідальности поліційних органів та признання відшкодування населенню громад за спричинені йому матеріяльні шкоди.

Маршал сойму Цар приняв усі три інтерпеляції та заявив, що відішле їх передасть дотичним міністрам.

—o—

Розстріляли Белю Куна у Москві.

РИМ, 17. 6. ПАТ. До Букарешту надійшли вістки, що б. комуністичного диктатора на Мадярщині Белю Куна розстріляли у Москві за акцію проти Сталіна.

—o—

БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ ОБІД У ЧЕСТЬ ЛОТИСЬКОГО МІНІСТРА.

МОСКВА, 17. 6. ПАТ. Як повідомляє ТАСС, комісар Літвінов видав учора обід у честь лотиського міністра закордонних справ Мунтерса. На обіді обмінювалися тостами. Міністра Мунтерса прийняв опісля голова ради народніх комісарів Молотов, який після розмови приймав лотиського гостя сніданням. Між присутніми на сніданні були: Сталін, маршал Ворошилов, комісар Літвінов і інші большевицькі достойники.

—o—

У ВАЛЕНСІЇ ПОЗАМИКАЛИ РОЗРИВКОВІ ЛЬОКАЛІ.

На приказ дирекції публичної безпеки замкнули вчора у Валенсії всі дансінги, кабарети і мюзікголі.

НОВИНКИ.

— **Комунікат Нар. Організації.** Взиваємо всіх наших Вп. Членів (-ок) взяти участь у традиційному поході на Янівський та Личаківський цвинтар у днях 20. і 21. червня ц. р. Пригадуємо, що Вп. Члени Народньої Орґанізації Українців м. Львова мусять дати приклад іншим громадянам у зорґанізованості, пошані до наших Борців за волю та в обовязках громадянина-українця. До і підчас походу підчинятися вказівкам впорядчиків. — **Президія Н. О.**

— **Українська педаґоґічна вистава.** Комітет Педаґоґічної Вистави при Рідній Школі подає до відома, що вже покінчив підготовні праці і прохає П. Т. товариства, установи, школи, поодинокі особи, і ті, що вже зголосилися взяти участь у виставі, щоб уже тепер присилали експонати. Статистичні дані шкіл прохаємо закінчити на шк. рік 1936/37. Кінцевий речинець присилки визначено до 15. жовтня 1937. р. Експонати пересилати на адресу: Львів, Рідна Школа, Сикстуська 46. Докладні інформації про виставу були викруковані в журн. „Рідна Школа“ за рік 1936, ч. 9 і 12; на бажання Комітет перешле інформаційну брошурку. — **Комітет Педаґоґічної Вистави.**

— **Українські господарські авдиції в радіо** В цьому році Т-во „Сільський Господар“ у порозумінні з Хліборобською Палатою у Львові розпочало з днем 27. квітня 1937 р. радієві авдиції про господарські справи у Львівському Радіо, після узгіднення її з українськими економічними і кооперативними установами. Радієві авдиції започаткував голова Т-ва „Сільський Господар“ п. Мирон Луцький 27. квітня ц. р. в год. 12.50 рефератом п. н.: „Освітня праця „Сільського Господаря“. Дня 22. V. ц. р. виголосив реферат інж. А. Палій: „Збільшення консумції молока — інтересом села і міста“. Про значіння хліборба в експорті яєць говорив дир. І. Матюк 2. VI. ц. р. в год. 12.15. Інж: М: Боровський виголосив 3. VI. ц. р. в год. 12.15 реферат п. н.: „Значіння матки та трутнів у плеканні бджіл“. Відтак будуть виголошені такі реферати:

д-р Роман Мармаш: Забезпека нашого майна від елементарних нещасть (на днях); 4. VII. год. 8.45 інж. Романенко: Як прийти до однородного збіжжа?, 15. VII. год. 12,25 Петро Кіт: Кооперативний збут городовини й садовини; 1. VIII. год. 8,45 інж. Зелений П.: Додаткове придбання паш на зиму; 19. VIII. год. 12,25 інж. М. Творидло: Збуваймо рільні продукти тільки зорганізовано; 5. IX. год. 8,45 інж. Лапчук І.: Переводім меліорації господарським способом; 16. IX. год. 12,25 Др. К. Коберський: Раціоналізація сільського господарства і кооперація; 8. X. год. 8,45 Др. О. Степанів: Дбаймо за здоровля селян (про кооперативи здоровля); 21. X. год. 12,45 інж. Р. Голод.: Контроля молочности у дрібних господарствах. Зазначуємо, що можуть зайти непередбачені тепер зміни, тому просимо читати радієві програми в наших часописах.

— **В Українськім Науковім Т-ві в Берліні** відбудеться 18 ц.м. український виклад д-ра М. Масюкевича на тему „Белетристика в Совітській Україні".

— **Допоможіть погорільцям!** Двічі в останніх двох тижнях навістила пожежа село Дмитря, львівського повіту. — Перший раз в ночі 28. травня ц. р. знищив вогонь 7 господарств (20 будинків), другий раз 11. ц. м. рано, коли майже всі люди пішли в поле, згоріло 29 господарств (90 будинків), разом 36 господарств (110 будинків) пішло з димом, а наслідком того кількасот людей з дітьми опинилися без даху над головою, без найконечнішої одежі та що найважніше, на переднівку без кусника хліба. Скликаний комітет допомоги нещасним жертвам пожежі звертається цією дорогою до українського громадянства з гарячим проханням допомогти погрільцям чим хто може чи то грішми, чи жертвами в натурі, чи хоч би якою проношеною одіжжю. Не відтручуйте від себе простягненої руки нещасного селянина, не будьте тверді на плач невинних малих дітей! Жертви прохаємо слати на адресу: **о. Іван Миронюк**, Дмитря, п. Черкаси. Дмитря, 13. червня 1937 р. За Комітет допомоги погорільцям: **о. Іван Миронюк**, голова. — **Олекса Мицько**, секретар. Всі українські часописи прохаємо передрукувати цей поклик

— **Масакра**. Від дирекції української приватної коедук. гімназії в Рогатині одержуємо таке спростування: В 130. числі „Діла" з 16. червня ц. р. появилася нотатка про висліди іспиту зрілости і т. зв. малої матури в гімназії Р. Ш. в Рогатині, яка подає невірний вислід тих іспитів. Дирекція гімназії Р. Ш. в Рогатині спростовує це і подає урядовий вислід тих іспитів.Іспит зрілости відбувся під проводом візитатора кураторії п. Ж. Герстмана. До іспиту приступило 9 абітурієнтів цьогорічних і 4 тогорічних. Іспит зложило 5 абітурієнтів (цьогорічних): Баслядинський Мирослав, Макарушка Мирон, Рудко Михайло, Соловій Микола, Юрчук Маркіян. При письменнім іспиті репробовано 6, при устнім 1, відступив від іспиту 1. До іспиту укінчення гімназії т. зв. малої матури допущено 21 учнів (учениць). Приступило до іспиту 20. При письменнім іспиті репробовано 11, при устнім 1 учня, здало іспит 8 учнів. Іспит на основі регуляміну мінстерства освіти відбувся в польській державній гімназії в Рогатині під проводом директора тоїж гімназії В. Даєвського. Іспитова комісія була мішана: 4 учителів з української гімназії, 4 з польської державної гімназії.

— **Матуральна афера перед судом.** Винуватці голосної матуральної афери, м-р Казимир Рачек, урядовець кураторії львівської округи, і два брати, м-р Сімон Мерер та Йосиф Мерер, яких арештували в цій справі, одержали вже акт обвинувачення і в найближчому часі відбудеться судова розправа. М-р Рачек відповідає під закидом надужиття урядової влади із ст. 286. к. з., бо виняв із коша в кабінеті візитатора д-ра Полянського кальку, в якої відчитав матуральні теми, а в кабінеті нач. Л. Юса підробленим ключем отворив шуфляду, з якої забрав матуральні теми, вкінці мав вісім формулярів залізничих легітимацій. Під закидом намови і співучасти в цьому зловживанні урядової влади стоять оба брати Мерери. Розправа заповідається сензаційно, бо крім урядовців і візитаторів будуть зізнавати також матуристи і матуристки, вмішані в цю аферу.

— **Новий директор львівського радія**. Дирекцію львівського радія знову обняв Юлій Петрі, що прибув з рівнорядного становища у Вильні.

— **Хто буде президентом апеляційного суду у Львові?** Минулого тижня през. Зборовський попрощався з урядовцями і чергового дня передав агенди віцепрезидентові Герстманові. Одначе тому, що віцепрез. Герстман виїзджає на відпустку, агенди виконуватиме віцепрез. Ояк. Хто буде новим президентом, покищо не відомо. Кружляють поголоски, що на це становище прийде прокуратор апеляційного суду у Львові Дембіцький. Тоді апеляційним прокуратором став би прокуратор окружного суду Хіровський, а на його місце прийшов би прок. Ліпш з Познаня. Далі кандидатом на нового президента називають одного із суддів Найвищого Суду у Варшаві. Одначе хто обійме це становище, важко сказати, бо рішення в цій справі залежить виключно від Варшави.

— **Знижкова трамваєва їзда шкільної молоді в часі ферій**. Дирекція трамваїв повідомляє, що в часі літніх ферій шкільна молодь на основі дотеперішніх леґітимацій, що управнюють до знижкових переїздів трамваями, може набувати одноразові знижкові білети по ціні 15 і 20 с. (з пересідкою). Шкільних абонаментових білетів в місяцях липні і серпні не будуть видавати.

— **Хто має якібудь відомости** про застрілення Юзефа Лінтнера у Львові, вул. Пястів, у листопаді 1918 р., а також про застрілення Міхонських у Львові, вул. Жовківська, теж у листопаді 1918 р., зволить подати свою адресу адвокатові **д-рові Шевчукові Семенові**, Львів, вул. Гродзіцьких ч. 2.

— **Сензаційний інцидент з марш. Пристором.** У Кракові відбулося засідання польської Академії Наук при участи мін. Свентославського та маршала сенату Пристора. Звіт з діяльности Академії склав ґенеральний секретар ректор Кутшеба. Згадав справу біографічного словаря. Ректор Кутшеба торкнувшись справи передплати словаря зазначив, що зпоміж послів і сенаторів ніхто не передплачує словаря. Негайно після цих слів марш. Пристор вийшов зі салі. По звіті президент Академії проф. Ст. Врублевський старався залагодити інцидент. Одночасно до марш. Пристора пішов у цій справі мін. Свентославський. Одначе марш. Пристор заявив, що членів потрактовано невідповідно і що єдиною сатисфакцією була би димісія ґенерального секретаря Академії. Тоді през. Врублевський заявив, що відповідає за все і якщо хтонебудь мав би уступити, то хіба він. Ось так переговори не довели до нічого і марш. Пристор покинув Краків.

— **Самогубство в суді.** В городському суді у Львові 32-літній Володимир Ізишин і його два товариші відповідали за залізничі крадежі на Клепарові і інших львівських двірцях. Ізишин попросив, щоби йому позволили вийти з поліцаєм і тоді вискочив крізь вікно на другому поверсі. Йому заломився череп і непритомного взяли до шпиталю.

— **Трагічна смерть палія.** В селі Оріхівчику, брідського повіту вибухла пожежа одночасно в трьох загородах: Андрія Поповича, Анни Матіяс і Івана Поповича. Всі три загороди згоріли з усім живим і мертвим інвентарем на шкоду 4.000 зол. Поліційні доходження ствердили, що вогонь підпалив син пошкодованого Івана Поповича Василь, з особистої пімсти. Палій утік до зборівського повіту і в селі Підберезя біля Залозець повісився в лісі.

— **Комуністичний процес у Перемишлі** скінчився. Всіх 16 обвинувачених признали винуватими і засудили: Мошка Бавха і Івана Романа на кару по 15 літ вязниці, Саме Берґера, Р. Драйфінґера і Міріям Ґольде Міру по 13, д-ра Макса Розенблята і Гадале Ліхтбаха по 12, інших 10 обвинувачених на кари від 8 до 2 літ вязниці.

— **Польські юнацькі дружини на Гуцульщині.** На Гуцульщині розташувалися чотири табори польських юнацьких дружин, що приступили вже до літніх праць. Юнаки зложили присягу в приявї представників влади з головним комендантом юнацьких дружин, полк. Кунцом.

— **Краєва хроніка**. До мешкання Герша Доделя у Волковатичах брідського повіту добулося в ночі кількох замаскованих бандитів і постріливши тяжко його доньку, зрабували 26 зол. і ріжні товари. — Під потяг, що їхав із Стрия до Лавочного, кинувся 60літній Стефан Винницький, умово хорий, що вже кілька разів пробував відобрати собі життя. — До слідчого арешту городського суду в Сокалі привезли гаєвого Яна Піска, що в Поздимирі застрілив Петра Сімку за те, що косив траву в лісі. — На хату Мехля Шварцфельда напало нічю двох бандитів, побили мешканців і забрали 250 долярів у золоті і малу готівку в польських золотих. — У Кадлубиськах пов. Броди найшли в стодолі тіло 52-літнього Йосифа Ольхового, повішене на бельці. Тому, що на лиці Ольхового та на постелі найшли сліди крови, можливо, що це не було самогубство.

— **Чию дитину вкрали цигани?** В Любартові на Холмщині підчас контролі циганського обозу найшли дівчинку Анюту (Анну), яку тому 6 літ вкрали цигани в однім селі на сході. Вона має 9 літ, струнка, лице подовгасте, сильно опалене, шатинка, очі пивні. Дівчинка не памятає села, звідки походить

Зі судової салі.

ТЕЛЕФОНІЧНА РОЗМОВА ЯК АЛІБІ

Дня 4. ц. м. закінчилася перед апеляційним карним судом у Львові розправа проти **Юрія Луцького**, залізничого службовика в Надієві коло Долини, обвинуваченого за тяжке побиття залізничника Василя Бойчука, також з Надієва. В січні 1934. р. на залізничім шляху між Долиною і Рахінем напали вечором на Василя Бойчука два типи, які побили Бойчука до непритомности, при чому сокирою розбили йому щоку. Покривджений Бойчук вказав на Юрія Луцького і Йосифа Зайду, як справників його побиття. Обвинувачені подали на свою оборону дві обставини, а саме, що нападу на Бойчука доконано з намови любовника його жінки і дальше виказували своє алібі, при чому підс. Луцький твердив, що у критичному часі поладнував телефонічно справи, звязані з його службою. Підс. Зайда в ході карного процесу збожеволів, так, що апеляційний суд виключив його справу. В ході процесу переслухано більше як 70 свідків і зі зізнань тих свідків виходили суперечности. І так здогадний любовник Бойчукової зізнав, що вона намовляла його до вбивства чоловіка. З другого боку Бойчукова під присягою подала, що ніколи згаданого типа не знала і ніколи з ним ніяких зносин не мала. Окружний суд у Стрию після переведення доказів уневиннив підсудних від закинених їм учинків. Після того справа опинилася перед апеляційним судом у Львові, який відхилив присуд окружного суду і засудив підсудних на кару вязниці по два роки й заплату коштів. Внаслідок касації підсудних Найвищий Суд у Варшаві відхилив присуд апеляційного суду у Львові і переказав справу цьомуж судові до нового вирішення. Після того відбулися дві розправи в березні і червні ц. р. перед апеляційним судом у Львові, який видав новий присуд, **засуджуючий підс. Юрія Луцького на кару трилітньої вязниці з** пристосуванням амнестії щодо половини кари. Ось так покінчилася згадана сензаційна справа в II. інстанції новим засудом. Предсідником апеляційного трибуналу був суддя Джевський, обвинувачував прок. д-р Гриневецький, покривдженого заступав адв. д-р Ол. Марітчак і д-р Гологурський, а підсудного боронив д-р Перацький.

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ

Концерт у честь Івана Франка, уладжений мужеським хором „Думка", відбувся 10. червня ц. р. в салі Сокола. Хор виконав чотири хорові пісні: Лисенка „Вічний революціонер", Січинського „Даремне пісне" і „Неперeглядною юрбою" та Колесси „Пісня Січових Стрільців". Виконання пісень було назагал добре. Хор „Думка", хоч утратив деяких давніх хористів, але не втратив своєї доброї „марки" і здисциплінованого та вcпіваного хору — примет таких дуже потрібних кожному хорові. Хоч голосово хор досить зрівноважений, то все таки скріплений перший тенор та другий бас надав би йому повноти та кращої барви. Свою добру славу завдячує хор у великій мірі дбайливому диригентові м-рові Л. Крушельницькому. Дальші точки програми виповнили: Зіндінґа Сюїта на скрипку й фортепіян у виконанні проф. І. Сенкевича (скрипка) та Генделя-Гальворзена Пасакалія на скрипку (І. Сенкевич) і чельо (дир. Недільський). Оба твори виведено у Станиславові вперше і виконано бездоганно і під

огладом інтерпретації і під оглядом техніки. Виконавці: учителі філії Музичного Інституту ім. Лисенка. Деклямація п-ни Ліди Каратницької (вимок з Вишенського — Франка), виголошена дуже гарно та промовою чи пак реферат про Франка м-ра М. Кушніра, дуже добійливо опрацьований, доповнювали програму концерту. До культурного рівня концерту причинилася також стилева декорація великого портрету Франка на сцені колосками жита та цвитучими маками.

Попиcи учнів філії Музичного Інституту ім. М. Лисенка з нагоди закінчення шк. року відбулися в неділю 13. ц. м. в салі Сокола. Перший попис, що обіймав рока фортепіяну та скрипки, відбувся передполудне, другий, середніх років, вечором. Загалом будемо до 19 точок фортепіяну (кляси пп. Д. Колессівної і С. Крижанівської), 8 точок скрипки (кляса І. Сенкевича) і одна точка челя (кл. дир. Недільського), а також дві точки смичкового квартету (кл. І. Сенкевича). І добір творів і виконання їх дали доказ високого рівня науки в Інституті. Між учнями є дійсно талановиті й музикальні одиниці, котрі при дальшій науці дійдуть до мистецтва у грі на своїх інструментах. Симпатичною прозою був смичковий квартет учеників, що виконав серенаду Моцарта та дві частини з 9. квартету Гайдна. Публики на салі дуже мало; не видно було навіть усіх батьків і виділових Музичного Інституту. **О. З.**

КОЛОМИЯ.

Т-во „Будучність“ у Коломиї, яке гуртує українські (гр.-кат.) робітниці, відсвяткувало 6. ц. м. память Т. Шевченка симпатичним концертом, на який зложилося вступне слово (А. Лаптарчук), три деклямації (І. Захарко: „Полуботок“, К. Смеречанська: „Лічу в неволі“; Гуралюк: „На що мені чорні брови“), виголошені справді інтелігентно (за вказівками п. Хоміцької), хори під батутою молодої п. Я. Мельниківної, сольоспіви при бандурі п. Пшепюрського, які зробили на всіх дуже миле враження (співав „Ой Морозе“ і „Вють пороги“) та А. Пушкидри (співала „На що мені чорні брови“). Нечисленні гості вийшли з салі вдоволені. Це вже друге Тарасове свято, улаштоване згаданим товариством, заходом щиро відданої справам товариства п. Якимової, яка вкладає справді багато енергії, щоб поставити його на висоті. А воно дуже важне: зорганізувати той напливовий елемент з села (робітниці та слуги), звичайно найменше просвічений і свідомий, освідомити його, навчити грамоти, привчити читати книжки і часописи (в першу чергу популярні жіночі) та зробити його відпірним на лихі впливи міського життя. Коли взяти на увагу, що в Коломиї є до три тисячі таких робітниць і слуг, які постійно тут перебувають, то число членів „Будучности“ дуже мале. Тяжко втягнути масу до того станового товариства. Їх д. багато, вони майже ізольовані і сильно наражені на небезпеки. Конче треба виділові „Будучности“ в порозумінні з іншими місцевими товариствами подумати над пляновою акцією задля втягнення того елементу в організовані рамки. Організація українців м. Коломиї повинна поважно про це подумати.

ПЕРЕМИШЛЬ.

Діти Маркіянові Шашкевичеві. В 100-літні роковини появи „Русалки Дністрової“ зложили в неділю 6. червня п. р. діти народньої школи ім. М. Шашкевича поклін Пробудителеві українського народу в Галичині. Свято це почалося в катедральному храмі Службою Божою, яку в год. 9. відправив о. мітрат Пиндо в окруженні двох діяконів. Оспівав дитячий шкільний хор під управою проф. Пушкаря. У Службі Божій взяло чисельну участь українське громадянство та всі українські школи. Зворушливу проповідь виголосив катехит о. Ю. Мягкий. Друга частина свята відбулася перед шкільним будинком, де зібрались діти цієї школи, делегації школи св. о. Миколая із Засяння, дівочої та мужеської гімназії, представники духовенства й установ. Ця частина свята була призначена відкриттю пропамятної таблиці, артистично виконаної, поміщеної в коридорі будинку, уфундованої дрібними жертвами шкільної дітвори та помічю громадянства. Від кружка батьків претеринну промову виголосив голова кружка радн. В. Подлуський, що м. ін. подав історичний нарис школи ім. М. Шашкевича. Першу українську народню школу по довгих лихоліттях заложило в 1910 р. Брацтво св. о. Миколая на Засянні, одначе будинок, в якому школа була приміщена, скоро показався за малий. Отже треба було оглядатись за відповіднішим будинком. У 1911 р. з помічю Брацтву приходить дуже свідомий міщанин Харитина Міртова, що жертвує дуже гарну й обширну парцелю враз із невеликим домом при вул Смольки ч. 10. З р. 1912 Брацтво враз з Р. Ш. складає в Українській Щадниці 40.000 корон і забирається до будови шкільного будинку, в якому сьогодні приміщена школа ім. М. Шашкевича. Той двоповерховий дім сьогодні вже рішуче за малий. Показується, що в Перемишлі треба щонайменше ще двох таких будинків і дещо вигідніших. Вкінці радн. Подлуський, відкривши пропамятну таблицю, віддав її в опіку шкільній дітворі, взиваючи її, щоб ідеї Маркіяна Шашкевича переняла та поширювала їх. Від Р. Ш. промовив опісля голова Пов. Кр. Р. Ш. д-р Рибак. Вполудне в салі Народнього Дому відбулася третя частина свята, на яку зложились хорові продукції шкільного хору під управою проф. А. Пушкаря, промова учнів та деклямації.

40-ліття читальні „Просвіти“ в Нижанковичах. В неділю 6-го червня ц. р. читальня „Просвіти“ в Нижанковичах святкувала 40-ліття свого існування. Ювилей розпочався торжественною Службою Божою, яку відправили в парохіяльній церкві: о. декан Маринович з Війська, о. декан Сендзік з Дроздович, о. д-р Мельник та о. Кошіль з Нижанкович. По Службі Божій відправлено панахиду за померших членів читальні. Вполудне на площі біля церкви відбулася святочна академія, в якій взяло участь понад 3.000 селянства з доокличних сіл. Академію, по відспіванні просвітянського гимну, відкрив голова читальні д-р Йойко, витаючи представників установ та зібраних гостей. Дальше промовляли: від Матірного Т-ва і філії голова перемиської філії д-р М. Хробак, від філії в Добромилі і добромильського громадянства о. декан Маринович, від кооперації Перемищини дир. ОСУК інж. Станимір, від кружка Р. Ш. в Нижанковичах о. Кошіль, від читальні в Боршевичах Я. Скрипчук, від читальні в Медиці А. Смішкевич. Історичний нарис читальні виголосив о. д-р М. Мельник. На дальшу програму зложились хорові продукції читальняних хорів з Пикулич, Боршевич, Пацькович, Дроздович, Корманич, Трушевич (п. Добромиль) і Нижанкович та деклямації. Вечором відбувся фестин і забава. — З приводу цього ювилею слід згадати, що просвітянська праця читальні в Нижанковичах стрічала дуже багато перепон, і то з ріжних боків. Нижанковичі — це містечко в більшості жидівське, колись ще й закацапщене. Сьогодні вже нема тут і сліду з кацапства. Читальня має гарний поверховий будинок, праця в ній іде гарно. **Н-н.**

ТЕРНОПІЛЬ.

Загальні Збори філії Т-ва „Просвіта“. При участи к. 300 членів і представників читалень відкрив 5. ц. м. Збори філії голова проф. І. Брикович та проводив нарадами. Д-р Олійник поставив внесення, щоб не відчитувати протоколу з попередніх зборів та вибрати для звіту верифікаційну комісію. Піднісся голос, щоб з протоколу відчитати бодай внесення для провірки, чи і як виконано їх. Більшістю ухвалено внесення д-ра Олійника. Звідомлення з діяльности здав урядовець філії д-р Мелінишин. Звідомлення було дбайливо опрацьоване і виказало широку просвітянську роботу в повіті. Але в звітовому році число членів значно зменшилося в порівнанні до попередніх літ, особливо до р. 1925 (це був рік партійного наступу). Касовий звіт відчитав д-р Ладика й іменем Контрольної Комісії проф. Боднар поставив внесення на признання абсолюторії уступаючому виділові. Предсідник проголосив відкриття дискусії над звітами. Тишина — здавалося, дискусії не буде. Д-р Ладика запропонував вибрати комісію-матку для поставлення кандидатів до нового виділу. Вибрано комісію в 5 осіб. Тепер забрав голос у дискусії В. Семчишин. Дискусія річева — важніші заміти: 1) Відчитане звідомлення з діяльности — це не діяльність виділу, а освітнього референта-урядовця. Виділові не проявляли просвітянської праці в такій мірі, в якій можна би її від них вимагати. 2) Нельояльність виділу філії супроти Головного Виділу, має поганий вплив на низи, бо підриває в них всякий авторитет. 3) Цілковите занедбання просвітянської праці в самому місті. Свої заміти мотивував дискутант обширно. Перший відповідав голова та брав вину на себе, якщо заміт нельояльности відноситься до ювилею філії. Д-р Ладика доволі різко полемізував з дискутантом, заявляючи, що мабуть самі читальняні виділи не хочуть, щоб часто до них приїздити, коли за рік зложили на адміністрацію філії ледви поверх 300 зол. Д-р Лисий відповідав досить викрутними аргументами. Дальша дискусія обертілася головно довкола замітів п. Семчишина. Позатим дискусія йшла на порушену тему партійної нетерпимости, яка проявляється тим, що не допускають немилі товариства чи організації до користування домівками читалень. Згадувано навіть кілька крівавих інцидентів, головно Настасів. Один з бесідників вказував, що причиною того робота соц.-радикалів. У тій хвилині очнився крик. Не чути голосу предсідника. Вже стануля два табори проти себе. Хтось крикнув: „От і Есепенія“. Остаточно втихомирюється і промовець зачав дальше говорити, але знов гамір. Інші бесідники говорили про згоду і т. д. Один з промовців пятнував „Громадський Голос“ за його виступи проти Гол. Виділу „Просвіти“. Нова хвиля криків, протестів та дайок. Один з промовців кинув виділові заміт з приводу невідповідних книжок у бібліотеці, але по відповіді бібліотекаря не вмів подати, які ці книжки, бо сам їх не читав. Дискусія закінчилась. Комісія-матка покінчила наради та устами свого представника проголосила лісту кандидатів при рівночасній заяві, що це такий склад осіб, щоб не було між членами непорозумінь. Ліста кандидатів така: проф. І. Брикович, д-р Яким Ярема, д-р Ладика, д-р Олійник, д-р Лисий, д-р Онуферко й о. К. Весна — це повний склад попереднього виділу. З залі ставили пропозиції: на місце д-ра Ладики і д-ра Онуферка пропонували В. Семчишина і Ст. Кутового. І. Посмітюх пропонував голосувати на лісту комісії-матки en bloc. Деякі члени протестували. Знов метушня. На запит предсідника, кого пропонує комісія на голову, представник запропонував проф. І. Бриковича. Більшістю вибрано І. Бриковича головою. Дальше голосування — і перейшла ліста комісії-матки. Зацікавлення остигло, саля стала опорожнюватись. Так остаточно покінчилися в Тернополі збори філії „Просвіти“. **Очевидець.**

—o—

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Софія Парфанович: ЦІНА ЖИТТЯ. Нариси. Львів 1937. Накладом П. Волчука. Обгортка й ілюстрації М. Бутовича. Стор. 250. Ціна 3 зол.

О. О. Пристай: З ТРУСКАВЦЯ У СВІТ ХМАРОДЕРІВ. Спомини з минулого й сучасного. Обгортка д-ра Івана Іванця. З ілюстраціями в тексті. Том IV. Львів-Ню Йорк 1937. Стор. 316, вел. 8°. Ціна 2.80 зол.

Цим четвертим великим томом замкнув о. Ол. Пристай свої незвичайно цікаві спомини зі старого краю та з довголітнього побуту за океаном, що обіймають разом понад 1200 сторінок друку великої 8-ки. Згідно з волею автора дістане Рідна Школа 25 проц. чистого прибутку з розпродажі цих споминів.

О. Д-р Лев Глинка: РОДИНА І ДЕРЖАВА В СВІТЛІ ХРИСТІЯНСЬКОЇ НАУКИ. (Відбитка з „Дзвонів“). Львів 1936. Стор. 21, ф. 8°.

Евген Рудий: УКРАЇНА В КІГТЯХ МОСКОВСЬКОГО БОЛЬШЕВИЗМУ. Трагедія в трьох діях, зложена на основі документів. Накладом В-ва „Чмелик“. Самбір-Перемишль-Львів 1937. Стор. 16, вел. 8°.

ЖУРНАЛИ.

НАША КУЛЬТУРА, науково-літературний місячник. Рік III., книжка 4 (24) за квітень 1937. — Зміст: † Проф. Ол. Барвінський: П. Куліш та І. Пулюй, як перекладчики св. Письма (з портретом покійного автора). — Проф. В. Щербаківський: Українська протоісторія: X. Понтійське мистецтво, XI. Галли в Україні, XII. Ґоти в Україні. — Ол. Чернова: Поетична творчість у Совітській Україні: М. Семенко, В. Сосюра, М. Доленго. — Проф. Д-р Іл. Свєнціцький: Пушкін і Україна, І. Характеристика творчости Пушкіна. — М-р В. Решетуха: Без вимог і без приписів. З психольогії поетичної творчости. — Проф. д-р К. Студинський: Остап Нижанківський у моїх спогадах: IV. Концерт у Рогатині, V. Репертуар хору, звязки з Україною. — Проф. д-р С. Наріжний: Я. М. Шульгин і його наукова праця. — Д-р Л. Кобилянський: Українська музика. — Проф. д-р І. Огієнко: З чеського мовознавства, рецензії й огляди. — Рецензії й огляди. Ол. Чернова: „Оповідання про Надюсю“ М. Кремінарівської. Проф. Ол. Мицюк: Карпатія.

ТОРГОВЛЯ І ПРОМИСЛ, ч. 12 з 1. червня п. р. — Зміст: Дім Українського Купця і Промисловця у Львові (відозва). — Спільні крамниці. — Купецькі гуртівні і їх спілкова форма. — Опалова секція СУК. — Записки (Польське духовенство і польське купецтво. Наші буковинці „на проломі“. Сільське купецтво в Сокальщині. Суть кооперації). — Заробляймо, але мудро. — Варто взяти скуп шкіри в наші руки. — Порозуміння і непорозуміння. — В паперовому промислі (Плян будови фабрики паперу у Сх. Галичині або на Волині). — Хто такий п. Гаврилко? — Ріжні вісти. — Нові видання. — Допиcи з Дрогобича, Буська і Товмача. — Хто є зобовязаний складати зізнання (д-р І. Гриців). — Ринок і ціни.

ВІСТИ УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ В БЕРЛІНІ. Р. V., ч. 3 (31). Берлін, 25. травня 1937.

СЛУЖБОВИК, орган „Супруга“. Львів, червень 1937. Р. XIV. Ч. 6.

НОТИ.

Я. Ярославенко: В РОЖЕВИХ БЛИСКАХ. 10 пісень на жіночий хор до слів Уляни Кравченко. Музична накладня „Торбан“, Львів. Ціна 1 зол.

Театри.

Український Мол. Театр „Заграва“ під арт. пров. В. Блавацького.

КАМІНКА СТРУМИЛОВА:
18. VI. Муравлі.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

ТИСЬМЕНИЦЯ:
18. VI. Циганський барон.
19. VI. Дівча з Маслосоюзу.
20. VI. Довбуш.
21. VI. Шаріка.
З Тисьмениці іде театр до Богородчан.

Великий Театр:

Пятниця, 16. VI. год. 8. веч. „Біла жінка“.
Субота, 19. VI. год. 8. веч. „Біла жінка“.
Неділя, 20. VI. год. 8. веч. „Біла жінка“.

Цирк Станевських на пл. при вул. Пелчинській.

Пятниця, 18. п. м. одна вистава в год. 8.30 веч.

В суботу 19. п. м. і в неділю 20. п. м. по 2 вистави в год. 4.30 попол. і 8.30 веч. В суботу попол. ціни додатково знижені.

КІНА.

АПОЛЬО: „Місто Анатоль“ на основі повісти Келермана.
АТЛЯНТИК: „X 27“ з Марленою Дітріх.
ВАНДА: „Малий моряк“, „Пекло в Китаю“.
ҐРАЖИНА: „Шепіт кохання“, „Кати і Мабель“.
ЕВРОПА: „Мій пан чоловік“.
КАСІНО: „Кохана родинка“.
КОПЕРНИК: „Під твоїм чаром“ Льорено Тібет.
МАРУСЕНЬКА: „Юдель грає на скрипці“.
МЕТРО: „Зов крови“, „Хлопці з Площі Зброї“.
МІРАЖ: „Украдена дитина“, „Боротьба з пачварами“.
МУЗА: „Напятнована“, „Герой дня“ з Мор. Шевальє.
ПАЛЯС: „Проважена“, „Ординат Міхоровський“.
ПАКС: „Коронація у Льондоні“.
ПАН: „Генерал Суттер“.
РАЙ: „Москва-Шанґай“ із Полею Неґрі.
СВІТ: „Антін Адвера“ і ревія „Весняні надискреції“.
СТИЛЕВЕ: „Кліваки та кігті“ і ревія.
ТОН: „Багате бідниство“ (Шерлі Темпль) і додаток: Кінець шк. року.
УТІХА: „Обвинувачена“ з Дольорес дель Ріо і ревія.
ХИМЕРА: „Кохання в масці“ з Ліліяною Гайд.

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5).
„Неаполь - Капрі - Соренто - Венеція“

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Пятниця, 18. червня 1937.

БЕРЛІН (357) 11.15 Веселі мельодії, 17.00 Пісні, 19.00 Вечірній гомін, 21.00 Концерт фільг., 22.30 Легка й танкова музика, ВІЛГОРОД (437) 18.10 Оркестр. концерт, 20.00, 21.00, 22.00 Опера, БУДАПЕШТ (550) 12.05 Орх. концерт, 13.40 Форт., 17.15 Вок. концерт (норвесько-мадярський), 18.15 Сальон. музика, 19.40 Циг. музика, 20.50, 21.00 Концерт оп. орх., ВІДЕНЬ (507) 17.00 Для дітей, 17.30 Солісти, 19.25 Година музики Ед. Айзлера, 22.20 Концерт симф. орх., ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР (1571) 14.00, 16.00 Музика, 18.00 Солісти, два форт., вок. дует, КОШИЦІ (259) 18.00 Для Закарпаття, МІЛЯНО (369) 17.15 Спів, 19.00 Розр. музика, 22.10 Камер. музика, МІНХЕН (405) 8.30, 9.00 Веселі мельодії, 20.00, 21.00 Вечір німецької музики, ПРАГА (470) 16.10 Військова орх., 20.25, 21.00 „Багато галасу знечевя“ ком. Шекспіра, РАДІО ПАРІ (1648) 13.15, 19.15 Спів, 14.30, 15.00 Театр Уяви, 16.00 Камер. музика, 17.30 Скрипка, 19.00 Форт., 19.30 Сонати від Леклера до Мільода, форт., РИМ (421) 17.15 Квартет цитристів, 20.30 Музика, 21.00, 22.00 „Зінгареша“ оп. Вільнера і Беначького.

Субота, 19. червня 1937.

БЕРЛІН (357) 19.00 Вечірній гомін, 19.20 Солісти, 22.30 Танк. музика, БІЛГОРОД (437) 18.30 Концерт дуету Аранджелович, 19.50, 20.00 Нар. пісні, 21.40 Гавайські мельодії, БУДАПЕШТ (550) 12.05, 21.30, 22.00 Циг. музика, 18.45 Сальон. музика, 22.35 Орх. концерт, ВІДЕНЬ (507) 12.00, 13.10 Орх. концерт, 15.15 Хор, 17.55, 18.00, 19.00, 20.00, 21.00 22.00, 23.00 „Сумерк богів“ оп. Вагнера, ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР (1571) 14.00, 16.00 18.00 Музика, 20.10, 21.00 Великий концерт військ. музики, КОШИЦІ (259) 13.30 Для Закарпаття, 18.00 Хор, МІЛЯНО (369) 17.15 Танк. музика, 19.00 Розр. музика, 21.00, 22.00 „Тінь“ ком. Нікодемія, МІНХЕН (405) 15.20 Концерт тріа, 18.00 Китиця мельодій у вик. солістів, 21.00, 22.00, 23.00 Вечір танку, ПРАГА (470) 18.00 „Діягноза й кохання“ оп. Герца, РАДІО ПАРІ (1648) 16.15 Авд. для наймолодших, 16.40 Авд. для дітей, 17.00 Симф. музика, 19.00, 19.45 Спів, 20.30, 21.00 Романтична музика, 21.45, 22.00 Російська музика, РИМ (421) 17.15 Танк. музика, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00, 23.00 „Федора“ оп. Джордана.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Пятниця, 18. червня 1937.

6.15 Ранішня пісня, 6.18 Руханка 6.38 Музика з гр. пл., 7.00 Ранішній денник, 7.10 Музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Для шкіл: „Веселих вакацій“ словно-муз. авд., 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Іван Штраус: Пісня з оп. „Танцюристка Фанні Айзлер“, 12.20 Комунікат львівської Хліборобської Палати, 12.25 Легка музика з у вик. орх., 13.55 Легка музика з гр. пл.; у перерві в год. 14.03 Гутірка Союзів ККО, 14.35 Трохи пісні, трохи слова (Скринька для дітей), 14.55 Львівська біржа, 15.00 Популярні орх. твори, з гр. пл., 15.35 Львівські біжучі вістки, 15.45 Господарські вістки, 16.00 Гутірка з хорими, 16.15 „Шимановський на Підгаллі“ словно-муз. авд., форт., скрипка, 16.45 Із нафтового басейну, 17.00 Твори Брамса у вик. сольового квартету та форт., 17.50 Наші дерева: Бук і граб, 18.00 Туристичний інформатор, 18.05 Оперова музика з грам. плит, 18.30 Три знаки запиту, 18.40 Програма на завтра, 18.45 Спортові вістки, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Плити для знавців: А. Брукнер: Симфонія ч. 7. е-дур, 20.00 Спортові вістки, 20.10 Легкий розривковий концерт, орх., сопран, тенор, устна гармонійка, 21.45 Варшава в поезії, 22.00 Камеральний концерт: у програмі італійська музика у вик. Евгенії Зарицької мецосопран і квартет, 22.50 Останні вістки веч. денника, метеорольоґ. вістки, огляд преси, Танк. музика з гр. пл., 23.15 Танкова музика у вик орх., 24.00—1.00 Орх. концерт.

Субота, 19. червня 1937.

6.15 Ранішня пісня, 6.18 Руханка, 6.38 Музика з гр. пл., 7.00 Ранішній денник, 7.10 Музика з гр. пл., 7.15 Для новобранців, 7.35 Музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Для шкіл: Співаймо пісоньки, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Які поступи зробили ми в годівлі каракулів, 12.25 Капеля 14.00, 15.00 Концерт бажань, 14.58 Наша програма, 15.45 Господарські вістки, 16.00 Театр Уяви для дітей: Казка про химерну царівну та спритного шевчика Вен. Герца, 16.30 Концертові танки у вик. орх., 17.20 Шлеські нар. пісні у вик. мішаного хору, 17.50 У троцькому архіпелагу, 18.00 Суспільна гутірка, 18.05 Комедіян Гармоністе, гр. пл., 18.10 Програма на завтра, 18.15 Джезові китиці, гр. пл., 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Орхестра, 19.40 Актуальна гутірка, 19.50 Спортові вістки, 20.00 Пісня про нашу землю, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Лісові новини, 21.05 Із ріжних сторін світа, орх., 21.45 Літературні новини, 22.00 Спів. ресітал А. Шлемінської у супр. фортепіяну, 22.20 Трансм. з конґресу Молодого села, 22.50 Останні вістки веч. денника, метеорольоґ. комунікат, огляд преси, 23.00 Танкова музика з гр. пл., 24.00—1.00 Орх. концерт.

Радіокутик.

КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКОГО ХОРУ.

Користаючи із загального признання український хор. ім. Лисенка виступить перед мікрофоном 21. червня в год. 16.15 під дир. С. Солоґуба.

В програмі твори Нижанківського, Леонтовича, Кошиця і Нішинського.

НІМЕЦЬКА ТЕЛЕВІЗІЯ НА СВІТОВІЙ ВИСТАВІ.

Німецька пошта враз з німецьким телевізійним промислом уладила на Всесвітній Виставі в Парижі показ теперішнього стану телевізії в Німеччині. Цей показ обіймає надавання телевізії при помочі новочасних надавників і приймачів, що працюють на 375 лініях з 50 образами на секунду. Надають і фільмові знимки, і безпосередньо ріжні сцени. Телевізійна камера, уміщена на даху, може приймати також і види вистави з гори. Телевізійні образи можуть бути переказані на великий екран — для показу перед більшою кількістю публики.

Заінстальовано також показові телефонічно-телевізійні уладження, що лучать із собою 2 пункти німецького павільону. Публика може водночас бачити в телевізійних апаратах особи, які розмовляють через телефон. У цьому уладженні застосовано механічну аналізу образу, а саме — 180-лінійний аналізатор з сочівками, при чому осягається насвітлення фото-електричної комірки в 20—30 разів більше, ніж при нормальному щиті Ніпкова.

БІРЖА.

Купно-продажа: Бельги бельг. 89·43, 89·00, Доляри американські 5,29·00, 5.26·50, доляри канад. 5.29·00—5.26·50. Фльорени гол. 291·42—289·70, Франки фр. 23·60—23·46, Франки швайцарські 121·40—120·60, Фунти анґл. 26·17—26·01, Гульдени данц. 100·20—99·80, Корони ч. 18·30—17·80, Кор. дан. 116·79—115·95, Кор. норв. 131·43—130·45, Корони шв. 134·88—133·90, Ліри італ. 23·20—22·60, Марки фінлянд. 11·57—11·25, Марки нім. 131·50 — 129·50, Шилінги австр. 98·00—90·00, Тель Авів 26·10—25·85, Марки нім. срібні 143, 141.

Акції.

Банк Польський 101·25, 101·50, Вугіль 19·00, Ліпьпоп 11·75. Стараховичі 28·00. Тенденція неодностайна.

Папери.

3 поз. інвест. 1 ем. 63·25, 2 ем. 64·75, серія ненот., 6 дол. 54·50. стабіл. 370·00, купон 29·53, консолід. 53·50, 52, 52·50, два ост. дрібні.

Збіжжя.

Львів, дня 17. червня 1937.

Ячмінь одн.	25·75—26·00
Ячмінь на мл.	24·25—24·50
Ячмінь паст.	23·55—23·50
Овес шт. І. незад.	27·00—27·25
Овес шт. І. А. легко зад	26·25—26·50
Овес шт. ІІ. незад.	25·25—25·50
Овес шт. ІІ. А. легко зад.	25·00—25·50
Лубін синій	16·75—17·25

Інші курси незмінені.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

Маслосоюз з приводу вичікуючої тенденції ціни на масло не ставить.

Молоко	14—15
Яйця	2·65—2·70

Тенденція на масло і на яйця удержана, на молоко знижкова.

ОПОВІСТКИ.

Конкурс на приняття кандидатів до Гр.-Кат. Духовної Семинарії у Львові на акад. рік 1937-38. Подання вносити до Митрополичого Ординаріяту у Львові до 20. серпня 1937 і долучити: свідоцтво хрещення і миропомазання, свідоцтво зрілости і всі гімназійні свідоцтва, свідоцтво моральности від Уряду Парохіяльного або Деканального, точний опис життя. В поданні зазначити, чи прохає місця застереженого для жонатого чи безженного священика і чи готов присвятитися місійній праці. За друк і на відповідь долучити 2 зол. поштовими марками і подати свою адресу. 1160

До всіх членів УТТ. Збірка членів УТТ. перед походом на яніський цвинтар в неділю 20. п. м. на подвірю храму св. Юра в год. 14.45. В понеділок похід на личаківський цвинтар — збірка в год. 14.45 в домівці УТТ. — Президія.

Запросини до Товариського Зїзду у Станиславові. Зїзд з приводу десятиліття першої матури в гімназії Р. Ш. в Станиславові відбудеться в Станиславові 29. червня ц. р. Збірка в 11. год. рано в нашій „осьмій“ клясі. Панів професорів, що під цю пору перебувають поза Станиславом, а саме п. проф. д-ра Совицького, Джерджа, Шірзу й Тофана дуже прохаємо прибути на Зїзд. Не сумніваємося, що В. товаришки, всі прибудете. — **Орися Білинкевич-Гошоватюк, Дарка Макогон-Полотнюк.**

НАУКА

ЛЕКЦІЇ німецького дає родовита німка. Зголошення до Адмін. „Діла“ під „Німка“. 1148 1—3

ПАНСІОНИ

ДІЛОК — Микуличин — преґарна околиця, кімнати з утриманням дешево поручає Гуменюкова. 2—3

І. Ліськевичева веде пансіон „Олена“ в Ямнім коло Яремча. 1140 3—5

РІЖНІ

РЕПАРАЦІЯ годинників, прецизійне виконання, відмаґнетизовує їх—фірма РОЗ. ВАЖЕВСЬКИЯ, Львів, Академічна; (Готель Жоржа). З провінції просимо почтою. 1048 5—7

НАЙНОВІШІ моделі корсетів, корсетів — нагрудники. Сальон корсетів Ринок 12а в брамі. 1158 1—5

ШУКАЮ спільника, найрадше священика або вчителя, до будови поверхового дому на готовій вже парцелі при вул. Пісковій, з капіталом 20.000 зол. Листи до Адм. „Діла“ під „Учитель“. 1162 1-1

ТАПЧАНИ новочасні, меблі тапіцеровані, ліжка дитячі, матраци, дротяні вклади поручає найдешевіше Уріх. Сокола 4 1145 2—4

ОГОЛОШЕННЯ.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . зол. 0,35
1 мм. одношпальтовий в тексті і новинках . зол. 0.60
1 мм. одношпальтовий на першій сторінці . зол. 0.80

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні і приват. кореспонденція по зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . зол. 0.10
шукаючі праці . . . . зол. 0.05
слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1 . . . . . . зол. 480.—
Остання сторінка 1/2 . . . . . . зол. 250.—
Остання сторінка 1/4 . . . . . . зол. 130.—
Остання сторінка 1/8 . . . . . . зол. 70.—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. В друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.